

CALVINIST CONTACT

DUTCH-CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY

Address all communication to: Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont. — Phone 547-1488 and 547-1489

Authorized as Second Class Mail, Post Office Department, Ottawa, Ontario, and for payment in cash, Postage paid at Hamilton.

NOVEMBER 12, 1965 — No. 723 — 21st YEAR OF PUBLICATION

Wij Canadezen... ①

door Dr. L. Praamsma

In 1909 sprak Abraham Kuyper zijn bekende redevoering uit: **Wij Calvinisten . . . .**; hij deed dat in de stijl van zijn tijd, die in het Nederland van nu weinig meer aanslaat.

Als wij een Kuyper in ons midden hadden, zou er echter gegronde reden kunnen zijn voor een speech met het opschrift: Wij Canadezen . . . .

Die reden zou stellig niet zijn te zoeken in een ongepaste trots op het feit, dat wij Canadezen zijn of trachten te zijn; minder nog in een etaleren van al datgene wat wij in onze korte aanwezigheid op het Canadese terrein hebben tot stand gebracht of trachten tot stand te brengen.

Maar er zou zeker een gegronde reden aanwezig zijn om in zo'n rede de actuele vraag te beantwoorden: weten we wel wat het betekent dat we Canadezen zijn? Zijn we er ons van bewust, dat dit een serieuze en verantwoordelijke zaak is?

Enige tijd geleden las ik ergens een beschrijving van de stemming, waarin mensen van Nederlandse stam zich soms bevinden, wanneer ze het Canadian citizenship aanvaarden en de eed van trouw zweren aan koningin Elizabeth.

Ik las van een dame, die onmiddellijk zei: 'Maar ik blijf toch een Nederlandse in mijn hart! En ik las van een ander, die deze hele stap in de grond van de zaak als een noodzakelijk kwaad beschouwde; hij voelde er niets voor, maar terwille van de practische nuttigheid ging hij er toch maar toe over.

Jaren geleden (1918) schreef een Amerikaanse dominee hierover al de volgende behartenswaardige woorden: 'Indien iemand geen Amerikaan wil worden, maar Hollander wil blijven, ik zal hem dat *allerminst kwalijk nemen. Ik kan dat zelfs* uitnemend goed begrijpen, en ik heb er het hoogste respect voor. Maar dan moet zo iemand ook de moed zijner overtuiging hebben. Dan mag hij hier in Amerika niet blijven wonen. Dan zou hij het best doen met zodra mogelijk naar Nederland terug te keren. Maar niemand heeft het recht hier te wonen, en zich voorgoed te vestigen, en dan toch het Amerikanisatie-proces in de weg te staan.'

Die woorden gelden ook voor Canada, dat zich aanstonds zal opmaken om zijn honderdjarig bestaan **als zelfstandige natie te** herdenken; en nu weet ik wel, dat juist het nationaal besef niet Canada's sterkste punt is; dat er hier en daar afscheidingstendenzen zijn; dat de band aan de troon voor velen maar een heel losse band is; dat de idee van enig gezag bij de gratie God's in veler hoofd niet opkomt; dat een deel van de bevolking er niets op tegen zou hebben, om vandaag aan de dag te worden ingelijfd in Amerika; maar dit alles neemt niet weg, dat juist een goed Christen, die een goed Nederlander was, ook een goed Canadees vaderlander zal willen zijn; en dat hij ernst zal maken met de **vraag**: wat betekent het nu voor mij, dat ik Canadees ben geworden?

* *

Canada was een ver land, en voor velen van ons een min of meer geheimzinnig land, toen we erheen **gingen**.

Ik moet eerlijk zeggen dat, toen ik het beroep naar Toronto kreeg, ik m'n leven lang nog niet veel van Toronto had gehoord.

In m'n jongensjaren had ik het boek gelezen: Het geheim van de Canadees; geschreven nog wel door C. Joh. Kievit, die ook Dik Trom geschreven had; het land had iets romantisch en onwezenlijks.

Later las ik de boeken van de Canadese schrijver Curwood, allemaal in de romantische sfeer van het hoge Noorden; en nog later kwamen de Canadezen, onze bevrijders.

Toen we in Holland woonden was dit land ver en geheimzinnig, en soms is dat nu nog min of meer zo: Holland als een gegeven dat we **goed** kennen lijkt soms nog dichterbij.

Maar dat neemt niet weg dat Canada nu **ons land is**.

En dat we geroepen worden om dit land te kennen en lief te hebben; om het mee op te bouwen naar ons beste weten en tot eer van God; om de psalm ook hier te zingen en dan aan Canada te denken:

> opdat er eer in onzen lande
> woon'
> en zich alom op 't luisterrijkst
> vertoon'.

Dat is onze **roeping**, ook al moeten we daarbij onmiddellijk bedacht zijn op twee gevaren.

Het eerste is dat van een **ongezond nationalisme**, dat altijd door dik en dun zegt: maar Canada is toch beter.

Dat ongezonde nationalisme bereikte een hoogtepunt in het Duitsland van Hitler met zijn bloed-en-bodem-leer; met zijn gedachte dat het ene volk en het ene land mijlenver verheven was boven het andere. En het is de eer van de belijdende kerk in Duitsland, dat ze zich al in 1934 hier vierkant tegen verklaard heeft in haar uitspraken van de Synode van Barmen, waarin ze moedig verklaarde: 'Wij verwerpen de valse leer, dat de kerk andere gebeurtenissen en machten, voorstellingen en waarheden, als een Goddelijke openbaring kan erkennen naast het ene Woord van God.'

Zoals eens gezegd is: de belijdende kerk wilde 'niet een volkse Christus tot het volk, maar het volk een Bijbelse Christus brengen; zij wilde niet een hervorming van het Christendom naar Duitse aard, maar een hervorming van deze aard naar de maatstaf van het Christendom.

Deze woorden zijn nog altijd van betekenis, wanneer een ongezond nationalisme zich laat gelden.

Maar er is ook een ongezond **internationalisme**. Wanneer dat de toon aangeeft, heeft het woord 'vaderland' alle zin verloren. Dan is heel de positie bepaald van de Christen in de uitdrukking 'vreemdeling en bijwoner', of de leus wordt aangeheven: 'Mijn vaderland is daar, waar ik het goed heb.'

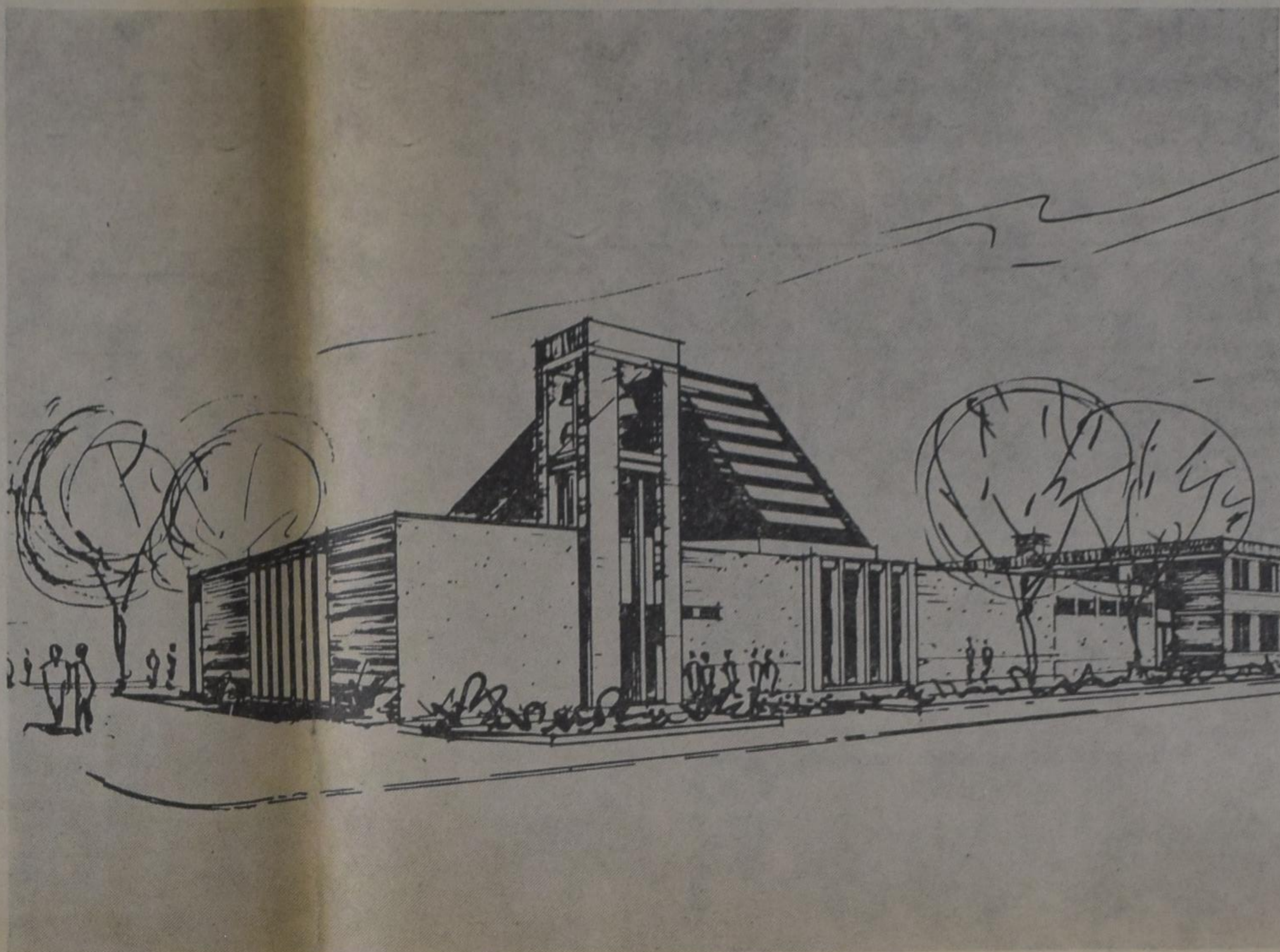
Nu is het ongetwijfeld waar, dat de Christen zijn leven lang een vaderland verwacht en zoekt; maar het is niet minder waar, dat God's voorzienigheid hem plaatste in het land, waarin hij woont en waarvoor hij verantwoordelijkheid draagt.

In zijn rede **Tweeërlei Vaderland** riep Abraham Kuyper het uit, dat 'het niet alleen God almachtig was, die ons het vaderland schonk; maar ook de Geest des Heren, die ons de **liefde** voor het vaderland in onze borst ontstak en brandende hield. En hij wees in die rede op het gevaar van staatsvergoding en staatsverachting.

Goede staatsburgers moeten we zijn in dit nieuwe land Canada, die de keizer geven wat des keizers is, en die hun gezworen eed van trouw **houden**.

Hoe kunnen we dat doen?

De Amerikaanse dominee, die ik noemde (prof. B. K. Kuiper), wees in 1918 op een radicaal aanpassingsproces, waarmee men in de Ver. Staten te lang gewacht had. Hij schreef: 'Wanneer ge een boom overplant, lijdt en kwijnt hij altijd eerst een poosje. Maar die bomen zullen het best gedijen, die zich het eerst en het meest volledig aanpassen bij hun nieuwe bodem. En daarom het beste, het enig goede en het enig wijze wat we kunnen doen, nu we eenmaal hier zijn, is ons zo spoedig en volledig mogelijk aan te passen, hoe eerder hoe beter.' Prof. Kuiper dacht bij deze woorden vooral aan het taalgebruik, en hij wilde de vorming van compleet Amerikaanse **Calvinisten**. In dezelfde geest zullen wij ernaar moeten streven compleet Canadese Calvinisten te zijn. Maar daarover een volgende maal meer.

DUITSE VERZOENINGSKERK IN ROTTERDAM

FRANKFORD — De Conferentie van Duitse R.K. bisschoppen heeft plannen ontvouwd voor de stichting van een Verzoeningskerk in ROTTERDAM. De bisschoppen willen de benodigde gelden door de katholieke gemeenschap bijeen laten brengen. Op een grote herdenkingssteen zullen de namen van soldaten worden vermeld, die in Nederland zijn gesneuveld (na de dood is [illegible] vijandige gezindheid). Een schets van de architect is goedgekeurd.

Ongegrond Optimisme

Onlangs is op de boekenmarkt een nieuw boek verschenen van de bekende Amerikaanse predikant-schrijver Dr. Norman Vincent Peale, getiteld **Man, Morals and Maturity**, waarvan een gedeelte is opgenomen in de 'Book Section' van **Reader's Digest**. Dr. Peale heeft eerder naam gemaakt met zijn best-seller **The Power of Positive Thinking. Zelfs in orthodox-Protestantse kringen is dit boek — enigszins bevreemdend — verslonden en geprezen.**

Dr. Peale bezit de gave om op zodanige manier te schrijven dat hij de mens aanspreekt. Hij schrijft op een vaderlijke wijze en geeft de ontmoedigde mens herhaaldelijk bemoedigende schouderklopjes.

Uit psychologisch oogpunt bezien maakt hij meer dan eens verrassende en rake opmerkingen. Zo ook in zijn recente boek **Man, Morals and Maturity**. Bijvoorbeeld wanneer hij in verband met 'sex' de opmerking maakt dat: "What many Protestant theorists don't seem to grasp is that an adolescent becomes sexually mature long before he is emotionally mature."

Ook windt de schrijver er geen doekjes om. Hij keurt heel wat moderne moraaltheorieën af. Van Hemingway's filosofie "What is moral is what you feel good after, and what is immoral is what you feel bad after." moet hij niets hebben.

De schrijver durft spijkers met koppen te slaan. Hij becritiseert de 'commercial advertising' met al de uitdagende 'pictures'; de predikanten krijgen een bestraffing omdat zij 'a permissive or relativistic approach' adopteren; de intellectuelen worden op de vingers getikt omdat zij uit verweer tegen de Victoriaanse levensstijl 'freedom of all restraints' propageren.

Zijn boek is eerder een **oproep** tot morele waarden. De schrijver dringt aan op fierheid en zelfcontrole. Hij wil dan ook de moeilijkheden niet uit de weg gaan door zich over te geven aan subjectieve gevoelens en verlangens, zoals duidelijk blijkt uit zijn antwoord aan een vrouw die hem vertelde dat haar man haar niet 'happy' maakte, hoewel ze hem niet kon betichten van liefdeloosheid of overspel: "Young woman, do you think that God Almighty created this man solely to provide you with happiness? What are you contributing to life that make you deserve this happiness you're so concerned about? The purpose of marrying is to be an honest-to-God partner with a real human being, not just a consumer." Daar kon ze het mee doen!

Het boek wordt dan ook een 'hard-hitting' boek genoemd, waarvan men verwacht dat het nog invloedrijker zal zijn dan zijn vorige best-seller.

Toch is dr. Peale niet pessimistisch wat de hedendaagse mens betreft; ook al sluit hij zijn ogen niet voor de rapporten van de F.B.I. over de toenemende 'crime' en het verontrustende aantal echtscheidingen. Ondanks deze schokkende feiten blijft dr. Peale de toekomst hoopvol inzien. Dit optimisme houdt verband met zijn mens**beschouwing**. De schrijver gelooft dat de mens een vrije wil heeft die het goede kiest wanneer de mens zich daarvoor inspant. Dat de mens vaak de verkeerde keuze maakt is het gevolg van een gebrek aan 'self-control'. Maar de mens **kan** het goede kiezen. Immers 'there is in him a divine spark that makes him (onverschillig wie ook!) want to be decent, independent, self-reliant, and free." God staat dus niet geheel buiten de mogelijkheid van het juiste kiezen. God heeft de mens goed geschapen en die goedheid is niet verloren gegaan. De zonde heeft de goedheid in de mens niet in haar **wortels** aangetast. De voedingsbodem mag niet altijd deugdzaam zijn; het klimaat kan een hindernis vormen, maar de plant zelf is goed. Wanneer men zo over de mens denkt is het begrijpelijk dat dr. Peale met instemming de woorden van Anne Frank aanhaalt: "In spite of everything, I still believe that people are good at heart."

Maar wat zegt dr. Peale dan over **onze** tijd, over de morele chaos waarin wij leven. Hij noemt onze tijd een tijd van **overgang**. De mens heeft tot dusver altijd met behulp van krukken gelopen. Die krukken kan men verschillende namen geven: geboden, etiquette, tradities, adat, enz., enz. Maar in onze tijd van zelfstandigheidsbewustwording en mondigheidsbesef werpt men de krukken weg om geheel op eigen benen te lopen. Begrijpelijkerwijs gaat dit op eigen-benen-lopen met enige moeilijkheden gepaard. Dat moet geleerd worden. Daar is **oefening** voor nodig. Men moet nu eenmaal proberen, ook al zal het met struikelen gepaard gaan. Maar dat betert wel. Als men maar eenmaal 'volwassen' is. "My theme," zo zegt de schrijver, "— admittedly a **hopeful** one — is that we are moving toward a more civilized, enlightened future in which the mature people will finally (hoe lang kan dit nog duren?!) learn how to control themselves.

Maar hoe kunnen wij tot die 'maturity' geraken? Hoe kan de mens zich ooit zelf in toom houden? Vroeger, zo zegt dr. Peale, werd de mens geleid door "commandments, threats, ostracism, even burning at the stake". De tegenwoordige mens zal echter zelf het roer in handen nemen. Dat roer zijn dan voor verschillende behulpzame middelen: het geweten, het verstandelijke denken, de ervaring dat immoraliteit 'does not work', zoals hij met instemming Schopenhauer aanhaalt: "it is the harsh, blunt, pragmatic answer to Schopenhauer. The ultimate foundation for morality is that immorality does not work."

(Vervolg op pag. 5)

BIJZONDERE NEDERLANDSE POSTZEGEL

Ter gelegenheid van het 300-jarig bestaan van het Korps Mariniers geeft de P.T.T. een bijzondere frankeerzegel uit met een waarde van 18 cent. De zegel, die ontworpen is door Titus Leeser, toont twee mariniers anno 1665 en 1965 en is uitgevoerd in de kleuren rood en blauw.

Onder de SCHEMERLAMP

Beste Lezeressen,

Derde aflevering van ons vervolgverhaal! U zult wel denken: wat drommel, al weer een man aan het woord... Ja, ik krijg zeker evenveel brieven binnen van heren als dames. Deze brief was echter geschreven aan Mr. Schinkel van de rubriek "Mannenpraat" en is afkomstig uit Ontario. De redacteur zond hem aan mij door ter beantwoording. Mr. O. is een trouwe C.C.-lezer met wie ik al eerder heb gepraat — is het niet, Mr. O.? — en een man, die rekening wil houden met het inzicht van anderen. Ik vond het daarom vermakelijk, dat hij bij herhaling sprak over "Saskia's doordraven", alsof ik zo'n dartel ding van een jaar of zeventien ben. Helaas, die tijd ligt al een pooske achter me, beste lezer, en welbeschouwd is Uw opinie dus een complimentje voor Saskia: met al haar gebreken schrijft ze in een "spirit", die U doet denken aan lenteweiden en jeugd...

Maar laten we U gauw het woord geven. Enkele opmerkingen in Uw brief werden al behandeld in de vorige Schemerlamp, die heb ik dus wat ingekort. — "...De critiek van deze lezeres was niet mals. En ik wil wel graag erkennen, dat het mogelijk is in de Christian Ref. Church geluiden op te vangen, die voor Mrs. V. de aanleiding werden tot het schrijven van deze critische opmerkingen. Maar of men het de gehele kerk mag aanrekenen, als er hier en daar reden tot die critiek gegeven wordt, trek ik sterk in twijfel. Ik geloof, dat dit niet mag. Niemand zal ontkennen, dat er aan het echt en blij getuigen ontzettend veel ontbreekt. Dat zullen de broeders in Alberta ook niet doen. Maar dat behoeft hen nog niet in het onzekere te brengen, of de C.R.C. nog wel een goede kerk is. (Volgens de kenmerken van Art. 29 der Geloofsbelijdenis. S.)

"Nu, ondanks alle gebreken en tekorten, die onze kerk vertoont, geloof ik toch, dat we mogen zeggen dat deze kenmerken in haar gevonden worden en dat ze zich daardoor mag noemen een ware kerk. Wat ik nu zo graag gezien had, is dat Saskia in deze geest op de brief van Mrs. V. was ingegaan. Dan had ze misschien olie op de golven van critiek kunnen werpen, nu werpt ze eigenlijk olie op het vuur. In sommige opzichten wordt het nog aangewakkerd. Dat spijt me. Vooral als Saskia het heeft over dat preken in onze kerken, waarvan door een buitenstaander niets begrepen kan worden, kan ik haar geschrijf niet waarderen. Ik kan in de eerste plaats al niet begrijpen, hoe het haar mogelijk is om tien minuten te luisteren met de oren van een jongeman, die voor haar zat, en van buiten onze kerk was overgekomen.

"Nu ja, zo zegt ze het wel niet precies, maar toch ze luisterde tien minuten lang als iemand, die niet bij de bijbel en de catechismus opgevoed was. Ik begrijp niet, hoe dat kan. Toch was de preek prima en van een nog jeugdige predikant. Het klinkt net of dat "prima" EN DAT "nog jeugdig" onafscheidelijk zijn. Ik ben ook geen voorstander van alleen maar dierbare en vertrouwde termen en dat er geen predikant is, die zich daar teveel van bedient, wil ik niet zeggen. Maar ik dacht, dat de meeste preken in goed verstaanbare taal, ook voor buitenstaanders werden uitgesproken. Bovendien geloof ik, dat Saskia er teveel van uitgaat, dat een preek alleen maar begrepen moet worden door hen, die van buitenaf tot ons zijn overgekomen. En wordt dan de kerkdienst niet teveel op één lijn gesteld met een evangelisatie-samenkomst? Wordt dan niet te weinig gedacht aan het feit, dat de kerkdienst een vergadering van gelovigen is?

"Vergeten wij niet teveel, dat het God zelf is, die de harten voor Zijn Woord moet openen? Dat wil weer niet zeggen, dat het er niet op aankomt hoe er gepreekt wordt. Maar we mogen die voornaamste factor niet uitschakelen. Daar merkte ik in het schrijven van Saskia niet genoeg van, dat er ook met die factor rekening gehouden werd. Ik ga er mee accoord, dat er in de gewone gangbare taal gesproken wordt. Echter, sommigen drijven ook dat te ver door, zelfs predikanten, en dan wordt het plat en banaal. Die kant moeten we ook niet op.

"Ik waardeer het, als Saskia ook nog een goed woord weet te zeggen over wat de Chr. Reformed Church doet aan evangelisatie en ik ben het er mee eens, dat dit roepingsbesef nog te weinig onder de afzonderlijke leden is doorgedrongen. Maar als ze dan weer wat doordraaft en zegt, dat die evangelisatie alleen maar gedaan wordt om het eigen ledental te versterken, waardeer ik het niet. Ds. W. A. Wiersinga heeft ons in Nederland al geleerd (en hij was een geboren evangelist) dat het er in de eerste plaats om moet gaan, dat de mensen, die bewerkt worden, tot geloof komen. Maar dat dit niet betekent, dat het ons koud mag laten bij welke kerk deze mensen zich aansluiten. Vindt Saskia het dan zo verkeerd, dat het groter worden van het ledental der Chr. Reformed Church als een tweede doel voor de evangelisatie wordt beschouwd? Ik dacht, dat dit wel mocht en dat we ons daarvoor niet behoefden te schamen. Er kunnen vanzelf wel uitzonderingen zijn, waarin daar niet sterk op aangedrongen mag worden. Persoonlijk doet het me altijd vreemd aan, als ik sommige radiosprekers tot de mensen hoor zeggen, dat ze naar de kerk moeten gaan van hun eigen keuze. Onverschillig welke kerk of secte dat is.

"Paulus was een zeer verdraagzaam mens, die de Joden een Jood en de Grieken een Griek probeerde te zijn. Maar onder de leiding van God's Geest kwam er toch maar uit zijn pen: "Indien iemand u een evangelie brengt, afwijkend van hetgeen gij ontvangen hebt, die zij vervloekt." Met dat evangelie mocht niet worden geknoeid, daar zullen ze afblijven, zei Paulus. Dat zullen ze laten staan. Vele kerken vandaag doen dat niet, ze laten er soms bijna niets meer van staan. We moeten er dus wel op toe zien, dacht ik, in welke richting wij de mensen wijzen. Ook in deze zin moeten we bidden, dat de kerk een goede gids mag zijn voor de armen en de blinden."

Dank voor Uw schrijven, Mr. O., waaruit blijkt, dat U over deze dingen grondig hebt nagedacht. En dat vind ik fijn, want het is tenslotte de enige reden, waarom ze hier aan de orde gesteld werden. Geloof me, van niemand wordt verwacht, dat hij het op alle punten met een briefschrijfster of met mij eens zal zijn. De opzet van rubrieken als "Mannenpraat" en "De Schemerlamp" is immers: om aan iedere abonné gelegenheid te geven zijn zegje te zeggen. Men mag dan echter ook van mij niet verwachten, dat ik van m'n hart een moordkuil zal maken. Of dingen zal schrijven, waarin ik niet voor 100% achter sta.

In een gesprek als dit is het van belang, dat we nauwkeurig lezen en bij alle verschil van mening de anderen in hun (christen-) waarde laten. Niet iedereen doet dat. In zo'n geval heeft het weinig zin om verder te praten. De lezeres in Alberta, die deze discussie op gang bracht, is een meelevend lid van de Christian Reformed Church. Mrs. V. schreef aan mij, omdat ze zich ernstig bezorgd maakte over het gebrek aan communicatie tussen ons, als leden van een gereformeerde kerk, en wat we de wereld noemen. In haar dagelijks werk liep zij voortdurend tegen deze "kortsluiting" aan, evenals nu in haar vriendenkring. Het geeft haar een gevoel van machteloosheid: wanneer er door de kerk een georganiseerde poging gedaan wordt om de ongelovige te bereiken, krijgt zij steeds de indruk, dat wij om een of andere reden de boot missen, begrijpt U? Ik ben met U eens, dat haar critiek niet mals was, maar één ding staat vast: die critiek kwam niet voort uit een onvruchtbare neiging tot vitten, maar uit haar ontferming over mensen, die zij zo graag tot God zou brengen.

En dit, Mr. O., is de reden, waarom ik op de door U afgekeurde manier van schrijven ben ingegaan. (Waren er maar meer kerkleden, die zich zo bezorgd maakten over hun medemens!) Het leek me een goede gelegenheid om deze zaak eens openhartig door te praten. Stel U gerust, er was geen sprake van, dat iemand in twijfel trok of de Chr. Reformed Church nog wel een goede kerk zou zijn! Noch dat de hele kerk schuldig zou staan voor het gebrek aan blij getuigen, dat men bij een deel der leden aantreft. Dit alles heb ik reeds behandeld — en ik vertrouw: tot Uw genoegen — in mijn antwoord aan lezer M. Maar het zou onverstandig zijn als we weigerden ons te realiseren, dat er in de critiek uit Alberta een flinke kern van waarheid school.

Terwille van de plaatsruimte moet ik hier onderbreken. Maar blijft U aan de lijn? In het nummer van volgende week hoop ik verder op Uw brief in te gaan, Mr. O.

Uw SASKIA.

ACHTERUITGANG VAN HET KERKBEZOEK IN ENGELAND

In Engeland is een opinie-onderzoek gehouden naar de godsdienstige en zedelijke opvattingen van de bevolking. In vergelijking met een dergelijk onderzoek in '57 geven de resultaten aanleiding tot bezorgdheid. Het kerkbezoek is bijvoorbeeld in de loop van deze zes jaar verontrustend gedaald. Ondanks het feit, dat 94% van de bevolking zich lid van een geloofsgemeenschap noemt en 64% de godheid van Christus onderschrijft, is het kerkbezoek met een derde gedaald. Dit werd ook door de mensen erkend. Niet meer dan een vijfde gaat geregeld naar de kerk, een kwart hield het op één keer per maand.

Tussen de verschillende kerken zijn natuurlijk verschillen op dit terrein. Bij de Church of England vormen de trouwe kerkgangers 13 percent, bij de andere protestantse groeperingen 30% en bij de rooms-katholieken 59%. De opgegeven redenen voor het verzuimen van de eredienst waren van verschillende aard. 16% van de antwoorden noemde het in onbruik raken van de gewoonte als reden.

Verder waren er klachten over de vervelende en weinig belangwekkende kerkdiensten (9%), "ik zie er niets meer in" (8%) en geloofsmoeilijkheden (7%).

Een onevenredig groot deel van de kerkgangers in de Church of Engeland zijn jonge en oude vrouwen, veelal ongehuwd. En daarboven zijn de meeste aanhangers van deze kerk leden van de bovenste lagen van de samenleving. Dit geldt ook voor de andere protestanten, terwijl de werkende klasse meer de overhand heeft in de rooms-katholieke kerk. Wat de sociale belangstelling der kerken betreft had de Church of England de slechtste beoordeling. De belangen van de leden worden weinig behartigt, maar dan nog het meest van de beter gesitueerden. Ondanks dat liet de opinie-peiling zien, dat de kerk in het algemeen toch nog een gewaardeerde plaats in de samenleving heeft.

(ICN)

"CHURCH AND NATION"

Do you read "Church and Nation"? You never heard of it, or if so, are not really acquainted with it? All right, let me introduce it to you.

There are certain persons in your community you just have to know, since they have such an influence on thinking and activities within the community, that not knowing them would involve the danger of not keeping abreast of the direction in which society moves.

That is also true of certain papers. Everyone can make a choice out of several. And they do not all aim for the same goal. As for a general leadership in a Christian outlook on life, I know that the readers of Calvinist-Contact are happy with this weekly guest. Yet there also specific areas of life on which we should be informed. If anyone wants to be informed on what lives in the Canadian part of the Christian Reformed Church, then he can hardly afford not to read the periodical "Church and Nation".

This paper wants to express itself on all kinds of timely problems with which the church is confronted, being aware that the church has to be a light amidst the whole of the Canadian nation. It wants to promote the proclamation of the Kingship of Jesus Christ for all spheres of life.

Just to give you an idea of its contents, in the latest issue you will find an article on the Reformation Day, editorials on catechism instruction and the visit of pope Paul to the United Nations, an outline on "Why Christian Sorial and Political organization?", articles on the revised forms in de Christian Reformed Church, on the Episcopalian Church, the Toronto Christian High School, on activities of the Reformed Ecumenical Synod, news from the field of Christian education, from Reformed churches at home and abroad, information on developments in other Canadian churches, etc.

All this, printed on heavy paper, can be yours every 3 weeks for just $3.— per year. I certainly advise you to obtain either a subscription or a sample copy by writing to the Administration: 10 Golfdown Drive, Rexdale, Ontario.

P.M.J.

(Ingezonden mededeling)

CALVINIST-CONTACT
DUTCH-CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY
P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.
Phone 547-1488 and 547-1489

ABC AUDITED PAID CIRCULATION

Editorial Committee: Revs. J. Geuzebroek (president), J. Van Harmelen (secretary), Dr. R. Kooistra.
Editor: D. Farenhorst.
Publisher: Guardian Publishing Company Ltd., Hamilton, Ont.

Calvinist-Contact is published Friday every week.
Closing date: Saturday before date of issue.
Subscription price: $5.00 per year.

All communications should be addressed to the office of Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

AFSCHEID PROFESSOR DOOYEWEERD

Het "Woestduincentrum" was óvervol toen Professor Dooyeweerd op zaterdag 16 oktober zijn afscheidscollege uitsprak.

De geschiedenis van de V.U. en de levensloop van Prof. Dooyeweerd zijn parallel. Men zegt dat Kuypers Heraut-artikelen in het ouderlijk huis werden voorgelezen. In 1917 promoveerde de jonge Dooyeweerd (al vóór die tijd het "corpus juris" genoemd!) op 22-jarige leeftijd onder de oude Fabius. En vanaf 1926 was hij hoogleraar in de juridische faculteit. Binnen de V.U. zien we dan ook de eerste bloei van de Wijsbegeerte der Wetsidee, een grootse poging tot christelijk filosoferen, gestimuleerd door de arbeid van Prof. Dooyeweerd en zijn zwager Prof. Vollenhoven.

Het was dan ook begrijpelijk dat beide, de V.U. en het levenswerk van Prof. Dooyeweerd, in het afscheidscollege aan de orde kwamen. Het onderwerp was: "Het oecumenisch-reformatorisch grondmotief van de wijsbegeerte der wetsidee en de grondslag der Vrije Universiteit." Waar gaat het om in de V.U.? De heer G. R. Rutgers, die later namens de studenten het woord voerde, drukte het uit met een citaat uit Kuypers openingsrede (1880): "...zoo zullen ook wij uit ons beginsel, overeenkomstig de methode die bij ons beginsel voegt, een eigen stam laten opschieten, wiens tak en blad en bloesem uit het eigen mergsap zijn geteeld." Prof. Dooyeweerds werk moet gezien worden als een poging om deze uitdaging van Kuyper gestalte te geven.

Een christelijke universiteit moet, volgens Prof. Dooyeweerd, een algemene wijsgerige wetenschapsleer ontwikkelen waarin de menselijke denk- en ervaringshouding bijbels-critisch belicht wordt. Dit noemt hij een "transcendentale critiek," en in zijn afscheidscollege bood hij hiervan een kort resumé. Het denken en ervaren van de mens is geen autonome zaak, waar de religie buiten staat of waar het slechts een onderdeel van is. "Denken" is altijd een activiteit van de mens, en mens-zijn betekent aan God gebonden zijn, voor Zijn Aangezicht staan, **coram deo.** En "denken" moet altijd op haar specifieke wijze uiting geven van de houding die de mens tegenover God aanneemt. Christelijk filosoferen en wetenschappelijk bezig zijn worden gedreven — in de **grond** van de zaak — door het **grondmotief** van Gods Woord, het Woord waarin God in Christus Zich tot de mens keert.

Omdat Prof. Dooyeweerd binnen de V.U. zijn grote werk heeft verricht is het — volgens de rector-magnificus, Prof. De Gaay Fortman — zeer wel mogelijk dit afscheid te zien als een onderdeel van de viering van het XVIIe lustrum. En op zeer originele en persoonlijke wijze wist de rector een echte feeststemming te scheppen in de woorden die hij namens de V.U., als voorzitter van het afscheidscomité en als woordvoerder van de juridische faculteit uitsprak. Met een citaat uit zijn eigen college-dictaat (1930!) kon hij bewijzen dat Prof. Dooyeweerd al spoedig filosoof was, en een moeilijke!

Prof. Van Riessen sprak namens de centrale interfaculteit en de Vereniging voor calvinistische wijsbegeerte. Hij vond het een goede zaak dat Prof. Dooyeweerd "school" had gemaakt, maar dat hij geen "schoolmeester" was die zijn leerlingen in een eng keurslijf dwong. Dooyeweerd wil schriftmatige filosofie en dit is een brede, oecumenische aangelegenheid. De aanwezigheid van Prof. Dr. M. F. R. Marlet — Prof. Dooyeweerds R.K. vriend uit Oostenrijk — was hier een teken van. Prof. Marlet, zelf gepromoveerd op een dissertatie over de W.d.W., poneerde dat Dooyeweerds christelijk-wijsgerig uitgangspunt geen scheidslijnen maar verbindingslijnen trekt.

De rector bood de scheidende hoogleraar enkele geschenken aan namens een groot aantal vrienden en collega's: een door Willem Dooyewaard geschilderd portret en een feestbundel, een dikke pil van 460 bladzijden. Deze bundel, **Philosophy and Christianity,** is een dankbetuiging jegens Prof. Dooyeweerd en een eer voor de V.U. Het is een "oecumenisch" werk geworden: acht verschillende landen en alle Nederlandse universiteiten zijn er in vertegenwoordigd en ... ook alle westerse grondmotieven! Een interessant aspect van het werk is dat het internationaal gericht is, ook in de taal: er is geen woord Nederlands bij en dat lijkt mij een hele prestatie voor de V.U.! De eerste zin van het boek wil ik hier citeren. Richard Kroner schrijft hier aan Dooyeweerd: "Sie haben das grosse Verdienst gesehen zu haben, dass wir heute nicht mehr, wie das in der sogenannten Neuen Zeit möglich war, philosophieren können, ohne die Frage zu beantworten, oder wenigstens sie aufzuwerfen, wie sich Philosophie und Christentum zu einander verhalten."

Maar wij kunnen dit stukje niet beëindigen met de woorden van een Duits-Amerikaans filosoof. Dit privilege behoort bij de V.U.-studenten, bij het afscheid vertegenwoordigd door de praeses van de lustrumcommissie. De heer Rutgers besloot zijn speech met deze woorden aan de scheidende hoogleraar: "Wij hopen dat bij dit afscheid, de gedachte aan het relatieve, dat binnen de tijdshorizon slechts zin heeft, Uw levensgeluk niet zal verminderen, nu de universiteit, die U lief heeft met de warmste liefde, U wil eren. Als studenten willen wij vandaag uitdrukken, dat U nu reeds één bent met de onsterfelijken, die souverein in eigen kring, de Vrije Universiteit hebben gegrondvest en gebouwd, aan wier roem U in hoge mate hebt bijgedragen."

Bernard Zijlstra.

WIJ LAZEN VOOR U

DE VROUW EN HET KERKELIJK AMBT

DE VROUW IN DE KERK, Dr. G. Huls, 148 pp. (Boeken bij de Bijbel-serie), Bosch & Keuning, N.V., Baarn.

Allerwege duiken heden artikelen op over de positie van de vrouw in de kerk. Daarbij concentreert zich de belangstelling niet zozeer op wat de vrouw, gehuwd of ongehuwd, alzo buiten het kerkelijk ambt om in de kerk presteert; maar op wat zij **in het ambt** deed, doet, of zou kunnen doen.

Merkwaardig in deze discussie is dat zowel bij ouderen als jongeren onder de leiding-gevende figuren een aanzienlijke mate van "welwillendheid" ten aanzien van de opening der ambten voor de vrouw bestaat. Onlangs schreef Dr. P. Y. De Jong, Professor in de Praktische Theologie aan Calvin Seminary, toch beslist geen nieuwlichter op kerkelijk gebied, n.a.v. een rapport over de vrouw in het ambt de volgende woorden:

"Wij hebben soms zulk een nadruk gelegd op de autoriteit van dit ambt, dat wij nagelaten hebben het te zien als een dienst waarmee Christus zijn kerk heeft voorzien, opdat aldus 'het gehele lichaam, als een welsluitend geheel en bijeengehouden door de dienst van al zijn geledingen, naar de kracht die elk lid op zijn wijze oefent' groeie (Eph. 4:16). Er zit veel meer aan dit onderwerp vast dan zich aan een eerste oogopslag voordoet. Op zijn allerminst zullen zij die getrouw willen zijn aan de wil van God eerbiedig hebben te luisteren naar alles wat de Schrift te zeggen heeft aangaande vrouwen in de kerk" (**Torch and Trumpet**, Juli-Augustus nummer, p. 13).

Aan dat eerbiedig luisteren heeft wel vaak een en ander ontbroken. Met een enkel triomfantelijk beroep op de "zwijgteksten" werd het onderwerp aan de kant gewezen. Dat er onder dezelfde omstandigheden ook "zwijgteksten" voor mannen zijn werd dan gemakshalve over het hoofd gezien (zie I Cor. 14:26-33). En dat het N.T. ook spreekt van profetessen, diakonessen, en weduwendienst, is in de gemeente nog niet ver doorgedrongen.

Dr. Huls, zelf predikant-directeur van het Diaconessenhuis "de Wijk" te Gouda, biedt ons in dit boekje een prachtig overzicht van zijn onderwerp. Hij neemt zijn lezers op beknopte en boeiende wijze mee door de hele Bijbel en de hele kerkgeschiedenis om aan te tonen hoe de positie van de vrouw in 't verleden tot aan 't heden is geweest en nu is. Een enkele maal meende ik hem op een onnauwkeurigheid te betrappen maar moest bij nader inzien hem toch gelijk geven.

Bijzonder waardevol is het slothoofdstuk over de verschillende ambtsbeschouwingen die gangbaar zijn in de Christelijke kerk, beschouwingen die dan weer in hoge mate bepalend zijn voor de kerkelijke positie van de vrouw. Wie zich wil inwerken in dit onderwerp doet er goed aan die boekje aan te schaffen.

John Vriend.

★

HET OORLOGSVRAAGSTUK. Toelichting op de uitspraken van de generale synode van de Gereformeerde Kerken van Assen 1957/1958 en van de Gereformeerde Oecumenische Synode van Potchefstroom 1958. Uitgave J. H. Kok, Kampen. (Brochurevorm, 69 blz.)

Op verzoek van de synode heeft de bekende Ds. S. J. Popma van Amsterdam een toelichting op bovengenoemde besluiten gegeven. Deze toelichting is indringend en duidelijk. Naar onze smaak hebben de kerken minstens evenveel aan de toelichting als aan de uitspraken van Assen en van Potchefstroom, die niet bepaald opzienbarend waren en tamelijk algemeen van aard, een gevaar waaraan de kerk haast nooit ontkomt, als ze uitspraken gaat doen, waarvan het de vraag is, of de kerk in dezen bevoegd is.

Ook de Christian Reformed Church heeft naar aanleiding van de uitspraken van Potchefstroom gemeend haar eigen uitspraken in deze belangrijke aangelegenheid te moeten geven. De ondergetekende maakte zelf deel uit van de studiecommissie die de uitspraken moest vervaardigen. Het leidde allemaal tot vrijwel niets: de door de commissie aanbevolen uitspraken werden naar de kerken verwezen om ze te bestuderen. Maar de synode beval de uitspraken niet aan, en dat was misschien wel goed ook.

Deze "toelichting" is een boeiend opstel geworden over het oorlogsvraagstuk. Wat is volgens de schrijver de taak van de kerk temidden van oorlogsgevaar en de dreigende catastrofe van een atoomoorlog?: o.a. ernst maken met de voorbede voor de overheden; getuigen van de verwachting van het komend Vrederijk; trouw zijn in de prediking van sociale gerechtigheid, van de eenheid van het menselijk geslacht en de waarde van het door God gegeven leven.

Inderdaad moet de kerk al deze dingen doen en nog veel meer, maar weer rijst de vraag, of het tot de roeping der kerk behoort in dezen officiële uitspraken te doen.

Uitvoerig gaat Ds. Popma in op het kerkenprobleem van de zgn. "Rechtvaardige oorlog", waarvan volgens velen geen sprake meer kan zijn in onze tijd met zijn machtige wapenen. En natuurlijk mag een christen niet mee strijden in een onrechtvaardige oorlog. De schrijver merkt echter terecht op: "Wat vroeger rechtvaardige oorlog heette, kan vandaag nog als een harde werkelijkheid en bittere noodzaak optreden". (p. 39) "Van een rechtvaardige oorlog kan eerst sprake zijn, wanneer het communisme met wapengeweld haar ideologie en de praktijk daarvan aan anderen zou willen opdringen." (p. 39) Persoonlijk gunnen we de schrijver deze opinie, maar we denken toch, dat in bepaalde situaties zelfs een aanvalsoorlog met atoomwapenen geboden en rechtvaardig kan zijn. Zie, over deze dingen en nog veel meer in dit verband kunnen we als broeders en zusters in de kerk van mening verschillen. Daarom zo weinig mogelijk officiële en gewichtige synodale uitspraken over dergelijke zaken, please!

Overigens, zoals we al lieten doorschemeren: We achten deze toelichting belangrijker en boeiender dan de uitspraken zelf. Hartelijk aanbevolen!

A. De Jager.

★

GOOD AND NAUGHTY KITTENS! Translated from the Dutch by W. Gabrielse. Original title: "Allemaal Katjes". Published by Woudstra's Bookhouse, 12028 - 81 St., Edmonton, Alberta. Price $1.09.

Regelmatig tegen Kerstfeest verrast Woudstra's Bookhouse ons met een vertaling van een van de bekende boekjes van W. G. van de Hulst.

Voor de lezers, die hun jonge jaren in Nederland hebben doorgebracht, wekken deze boekjes altijd de aangenaamste herinneringen op. Welk kind werd en wordt niet totaal in beslag genomen door de verteltrant van van de Hulst?

Wat een onderneming, om deze kinderboekjes in het Engels te vertalen, en toch de pakkende stijl van de schrijver te bewaren. Daarin is de vertaalster of vertaler wonderwel geslaagd. Daarom twijfelen we er niet aan, of dit verhaal over de zich zeer misdragende poesjes, de toornende dokter, de eerst verdrietige en later opgetogen meiskes, die hun katjes missen... dit verhaal zal er in gaan bij onze jongens en meisjes tussen 5 en 10.

Gezonde christelijke jeugdlektuur! U moet dit boekje beslist aanschaffen voor uw jongere kinderen. Het verschijnt prachtig op tijd om als kerstgeschenk te dienen!

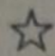
COMMUNISTISCHE LECTUUR IN EEN BIJBELS OMSLAG

De secretaris voor Azië van het Brits en Buitenlands Bijbelgenootschap, Ds. James Roe, zei in London na zijn terugkeer van een reis door Zuid Korea, dat de communisten in het Verre Oosten vervalste Bijbelse geschriften verspreiden, die er aan de buitenkant uitzien als een Nieuwe Testament of een Evangelie, maar waarin de inhoud bestaat uit anti-Westerse propaganda. Eén zo'n vervalsing bestaat bijvoorbeeld uit een bundel karikaturen op de Amerikanen, die op een zelfde manier gebonden zijn als een daar te verkrijgen Evangelie van Lukas. Deze propaganda-geschriften worden waarschijnlijk vervaardigd in Noord Korea en vandaar naar Hongkong vervoerd, waarna ze Zuid Korea binnen gesmokkeld worden. De handige camouflage maakt het de douane erg moeilijk om de vervalsingen te ontdekken.

(ICN)

Beelden van en uit

NEDERLAND

Politieke Spanningen

De Partij van de Arbeid is niet bijster gelukkig met haar fractieleiders in de Tweede Kamer. Eerst was het de heer Goes van Naters. Een jonkheer in het kamp van de socialisten. Ontevredenheid in eigen kring noopte hem tot aftreden. Na hem kwam Mr. J. A. W. Burger. Een heel ander type. Wel een academisch gevormd man, doch iemand die men in Canada allerminst soft-speaking zou noemen. De heer Burger pakte graag en soms op grove wijze uit tegen zijn tegenstanders en geestverwanten. Ook hij moest het veld ruimen en Dr. Vondeling werd de aanvoerder. Doch deze, die de degen prefereerde boven de sabel, werd Minister en de keuze viel toen op de heer G. M. Nederhorst, iemand afkomstig uit een groot bouwconcern, aldus een kapitalist in rood habijt. Overigens een rustig en evenwichtig man.

En zie daar, hij maakte ineens meer brokken dan al zijn voorgangers. De goedkeuringswet inzake het huwelijk van Prinses Beatrix met de heer Claus von Amsberg mag, zo we de vorige keer reeds mededeelden, op de instemming van een grote meerderheid in de Tweede Kamer rekenen. Ook op die van de fractie van de P.v.d.A., except een zevental leden ervan.

Onder invloed van bepaalde, wat links georiënteerde kringen, werd een soort actie tegen dit huwelijk ingezet. Amsterdam, de hoofdstad, tijdens de Republiek der Zeven Provinciën al weinig Oranjegezind, telt onder haar inwoners ook nu nog zulke mensen. Ook onder de afdelingen van de P.v.d.A.

Wat deed nu de heer Nederhorst?

Hij schreef in een antwoord op ontvangen brieven persoonlijk terug en gaf daarin zijn eigen mening, niet alleen over het voorgenomen huwelijk, doch ook over het karakter van Prinses Beatrix die, daar kwam het op neer, eigengereid was en een beetje onder de duim moest worden gehouden. Tevens had hij critiek op Koningin Juliana en zeide voor de monarchie te zijn, om een Nederlandse republiek onder presidentschap van de vroegere Minister-president De Quay of de huidige minister van Buitenlandse Zaken Luns, te voorkomen. Anders gezegd: geen Rooms president als staatshoofd in Nederland.

We citeren letterlijk een paar zinnen:

"Het Koningschap begint in ons land een betwiste zaak te worden. Radio en T.V. verstoren mededogenloos elke illusie en brengen het vorstenhuis op de begane grond met de daaraan verbonden vrije kritiek en openlijke discussie. Op zichzelf acht ik dat een gelukkige zaak, maar wel betekent het m.i. het einde van de constitutionele monarchie."

De heer Nederhorst wil echter verkiezingen (1966: gemeenteraden en provinciale staten, 1967: Tweede Kamer) niet vertroebeld zien door meningsverschillen over Koningschap of republiek, en vandaar dat hij voor de wet tot goedkeuring van het huwelijk zal stemmen.

Von Amsberg krijgt een klopje op de schouder, doch Beatrix "is eigenzinnig en zal krachtig in toom moeten worden gehouden".

En vervolgens:

"Tenslotte zou de vraag kunnen rijzen, waarom we — gelijk de P.S.P. — nu niet maar radicaal ons voor de republiek uitspreken. Ook dit lijkt me momenteel een niet erg aanlokkelijk perspectief. Een Nederland met als staatshoofd een Juliana of een Beatrix — goed in de hand gehouden door regering en parlement — prefereer ik boven een Nederlandse republiek met aan het hoofd een De Quay of een Luns, want dat wordt het."

Dit antwoord werd gegeven aan ongeveer zeventig personen, die de heer Nederhorst hadden geschreven.

Het Parool, een socialistisch dagblad, publiceerde de inhoud. Men moet wel een naïef mens zijn om te geloven, dat zeventig mensen het ontvangen antwoord als puur vertrouwelijk en persoonlijk zien.

Speciaal, nu toch een soort agitatie tegen het huwelijk op touw is gezet, was dit voor een krant — ook al is het een socialistisch dagblad — "hot stuff".

En toen waren de poppen aan het dansen.

De R.K. fractie was zwaar gepikeerd. Want niet alleen werd op een onverantwoordelijke wijze een aanval gedaan op leden van het Koningshuis, doch uiteraard werkte ook de uitval op De Quay en Luns als olie op het vuur.

Ook in de kringen van de P.v.d.A., wier voorzitter een R.K. kamerlid is, vindt men dit een pijnlijke geschiedenis. In een groot deel van het Nederlandse volk, dat in het Oranjehuis een in de historie gewrocht symbool van onze vrijheid ziet, zag achter de verlegenheidshouding van de heer Nederhorst toch duidelijk een uitgesproken sympathie voor een republiek, zij het dan niet met een Rooms-Katholiek aan het hoofd.

Het Kabinet heeft, eenstemmig, dus met de steun van vijf socialistische ministers, zijn afkeuring over de brief van de heer Nederhorst uitgesproken. De R.K. fractie zond een brief, vragende om opheldering, zodat de politieke spanningen sterk stegen. Er werd reeds gesproken over het aftreden van de heer Nederhorst als fractieleider, doch in de politiek verliest men natuurlijk niet graag zijn gezicht.

Duidelijkheid zal wel verkregen worden op woensdag 10 november a.s., als de goedkeuringswet in de Tweede Kamer in openbare behandeling komt.

Terwijl we dit schrijven is de Memorie van Antwoord aangekondigd.

De Regering heeft echter nog eens duidelijk bevestigd, dat het hele Kabinet met het huwelijk van de Prinses instemt. Ook handhaaft men Amsterdam als de plaats, waar op 10 maart 1966 het huwelijk gesloten en kerkelijk ingezegend zal worden.

De A.R.-Partij heeft zaterdag 30 oktober, ter gelegenheid van een Partijconvent, in een telegram aan H.M. de Koningin getuigd van zijn gebondenheid en trouw aan het Oranjehuis en de bede uitgesproken, dat God het in lengte van jaren de centrale plaats in ons volk mag doen innemen.

Spontaan zongen de aanwezigen twee coupletten van ons nationaal volkslied. Het was als weleer onder de mannenbroeders!

De Unieraad van de C.H. zond in dezelfde geest een telegram aan Prinses Beatrix.

De brief van de heer Nederhorst en de daarop gevolgde reacties hebben zo geheel en al de belangstelling gevraagd, dat de naklanken van het algemeen debat over de troonrede en miljoenennota erdoor op de achtergrond geraakten.

De Regering heeft trouwens nog geen opening van zaken gegeven.

De volgende week hopen we in de gelegenheid te zijn de lezers van Calvinist-Contact zowel over het een als het ander te kunnen inlichten.

Cn.

JAPANSE PRINS EN PRINSES IN RIJKSMUSEUM

AMSTERDAM: De Japanse prins HITASJI en prinses HANAKO hebben een bezoek gebracht aan het Rijksmuseum. In een van de zalen trof het prinselijk paar juist een schoolklas, die ademloos naar de onderwijzer luisterde.

DE "ROTTERDAM", VLAGGESCHIP VAN DE HOLLAND AMERIKA LIJN, KREEG NIEUW AANZIEN

Gedurende de periode dat het vlaggeschip in dok was, hebben zich een paar veranderingen op deze boot voorgedaan, o.a. een aantal nieuwe hutten voor de passagiers, twee nieuwe kinderkamers en een speciale zaal voor teenagers, een nieuwe bar en een televisie kamer.

De twaalf nieuwe hutten bieden ruimte aan 38 passagiers van de touristenklas. Tien van deze hutten hebben twee bedden, met Pullman matrassen. De ruimte voor deze hutten maakte deel uit van de vroegere kinderkamer op het boat-dek.

De kinderkamer is nu verdeeld op het promenade dek over de touristen- en eerste klas. Vrolijk behang prijkt op de muur, er is een groot aantal gevarieerde meubeltjes, waar de kinderen zich kunnen vermaken. Ook vindt men daar een aantal spelen, en een hinkelbaan, schoolborden, pingpong tafels en een draaimolen. Verpleegsters houden hier toezicht.

Van nu af aan is er een vaste televisie-studio op het promenade dek. Nieuwsmededelingen, weerberichten en informaties aangaande de boot, worden vanuit deze kamer uitgezonden.

Via ontvangtoestellen die opgesteld staan, in de Lounge en op het promenade dek, en in de luxueuse hutten kunnen vele passagiers het programma volgen, dat tweemaal per dag wordt uitgezonden.

Speciale ontvangst, de t.v. toestellen op de "Rotterdam" kunnen eveneens een programma van het vaste land weergeven, indien het schip vaart binnen 70 mijl van een doorzend- of wisselstation.

Behalve dit wordt de installatie voor eigen zaken aan boord gebruikt.

Ongegrond Optimisme

(Vervolg van pag. 1)

Maar de bijbel kan ook wel eens het roer zijn. Er staan uitstekende 'tips' in. Bijvoorbeeld: 'the wages of sin is death' en dr. Peale exegetiseert "a kind of psychic death that robs the victim of his lifeforce in different ways."

Is deze levensvisie bevredigend?

Er rijzen nog genoeg vragen op. We noemen er slechts twee.

1. Hebben de mensen na zo veel jaren nog nooit uitgevonden dat 'immorality does not pay'? Hoeveel honderden hebben er gestolen en zijn in de gevangenis tot de conclusie gekomen dat 'it does not work'? Toch staan de kranten nog dagelijks vol over diefstal.
2. Wie maakt uit wat immoraal is? Welke zonden moeten er onder worden gerangschikt? Dr. Peale moet maar een lijstje opmaken en deze aan de 'new-morality' profeten voorleggen. Dan kon die 'civillzed, enlightened future' nog wel eens lang op zich laten wachten.

Trouwens dr. Peale is zelf ook niet geheel zeker van de vervulling van zijn droom. Er staan in zijn artikel nog enkele indien's: if people were civilized enough; if people could realize when outer (geeen innerlijk kwaad?!) powers are removed; if they could see what an exciting thing this challenge of self-control could be.

De bijbel, waaruit dr. Peale graag citeert — wanneer het in zijn psychologische kraam te pas komt — spreekt over een andere nabije toekomst. Het spreekt over de afval: de mensen zullen zelfzuchtig zijn, geldgierig, pochers, vermetel, kwaadsprekers, aan hun ouders ongehoorzaam, ondankbaar, onheilig, liefdeloos, trouweloos, enz., enz. (2 Tim. 3:1-13)

Moeten we nu maar wat lachen om dr. Peale's geteut? Dat hebben zelfs 'liberals' gedaan. Vanwege de psychologische zwakheden van zijn betoog. De levensbeschouwing van dr. Peale is m.i. eerder aangrijpend. Hij meent ernstig wat hij zegt. Hij spant zich in om de mens te helpen. En duizenden zullen zijn boek lezen. Ze zullen bemoedigend het leven ingaan, wachtend op betere tijden. En in tijden van geestelijke depressies zullen ze zich het weer voorhouden: wees positief in je denken; beheers je gedachten; houd je zelf onder controle. Zo vecht de moderne mens op zijn verlossing. Tevergeefs! Dit soort farizeïsme is nog niet uitgestorven. Men zij gewaarschuwd!

Paul Tameling.

Christelijk Onderwijs in Australie

Zoals bekend ontvangt het christelijk onderwijs ook in Australië geen regeringssubsidie. Er zijn dan ook niet veel christelijke scholen. Practisch alleen de Lutheranen hebben het grote belang van christelijk onderwijs onderkend en in enkele plaatsen goede Lutherse scholen gesticht. In de kringen van de Nederlandse christelijke emigranten werd de behoefte aan goede christelijke scholen wel gevoeld, maar tot dusver ontbraken practisch de mogelijkheden.

Hier in Canada is men een stuk verder. Maar hier werden de emigranten opgevangen door de Chr. Ref. Church, en later ook door de Reformed Church, die de mensen hielpen met predikanten, als ze deze zelf nog niet konden betalen, met kerkbouw, enz. Bovendien waren de groepen die zich in Canada vestigden in het algemeen veel groter dan in Australië.

De kleine groepjes in Australië moesten overal zelf voor zorgen, al werd daarbij wel enige steun uit Nederland en Amerika ontvangen. De kerk ging vóór. En als dan een groep van nog geen 8.000 zielen een dertigtal predikanten moet onderhouden zijn zware offers nodig. Toch heeft men het ideaal van de christelijke school gesticht in Kingston op Tasmanië.

Nu lazen we dat ook in Blacktown in New South Wales een begin zal worden gemaakt. Men heeft een stuk grond gekocht en besloot een schoolgebouw met drie lokalen te stichten. Daarin zullen worden ondergebracht een kleuterschool en de eerste klas van de lager school. Men wil het schoolgebouw geleidelijk uitbouwen en ieder jaar een hogere klas aan de school toevoegen, zodat de school in 1971 compleet zal zijn.

In hetzelfde bericht waarin wij dit lazen werd ook meegedeeld dat de uitvoering van deze plannen een verhoging van de contributie van de leden noodzakelijk maakte, en wel van £12 tot £24, of wel van ongeveer $30,00 naar $60,00 per jaar.

Christen zijn is in Australië niet goedkoop.

Niemand is alleen

DOOR

ANNIE FERWERDA - VAN DEN BERG

(5)

Voor het raam knijp ik m'n handen tot vuisten. M'n tanden staan hard in m'n onderlip. En dan, even, ben ik Sonja vergeten. Want het is of ik daar beneden zo Gods tuin inkijk. Een weelde van kleuren op het water en aan de kant van de gracht. Stil liggen de schuiten onder hun bonte pracht. Wat mensen gaan zoekend en keurend langs de potten: azalea's, primula's, cyclamen. Ik zie duizendschoon en gladiolen, rozen en dahlia's; fleurige anemonen en anjers in rood, wit en rose.

Juist komt een draaiorgel de brug oprijden. De mannen duwen moeizaam. Door de bomen gluurt het Munttorentje en nog net voor de orgelman z'n hand aan het wiel slaat, begint speels het carillon. De klanken gaan verloren in "Seven lonely days".

En dan is er nog ene geluid. En dat is veel directer.

Sonja huilt.

Sònja huilt.

Ik druk m'n voorhoofd tegen het glas. Ik zou m'n vingers wel tegen m'n oren willen drukken.

"Seven lonely nights..."

Het overstelpt me.

Amsterdam.

De bloemen.

De brug over het water en in de verte weer een brug.

Voor mij is er geen brug meer. Geen brug die me naar het leven terug kan voeren. En misschien is er voor Sonja ook geen brug meer.

Moest ik niet bij haar neerknielen en m'n armen om haar heenslaan?

— Sonja, stil maar, ik begrijp het immers?! —

M'n lippen blijven stom. M'n hart raast. Het gaat met stoten. Buiten schatert de zon over de bloemen.

Heb ik me niet eens beklaagd dat ik met m'n liefde geen raad wist? Zóveel warmte!? Ik?

O, mijn God, en ik heb geen tijd meer om te schipperen. Ik kon ook hier naar toe komen. Ik wil de zee nog zien. En een vioolconcert horen. Alles voor mijzelf. Reikt mijn kracht werkelijk niet verder meer?

Als bliksemschichten gaan mijn gedachten. In werkelijkheid zijn het maar enkele seconden.

Dan ben ik terug bij haar bed.

"Sonja... je hebt gelijk... het is ook om te huilen. Laten we er maar niet langer over praten. Ik moet natuurlijk nog het een en ander in orde maken. Maar wil je dan, laten we zeggen, volgende week woensdag komen?"

Sonja huilt.

Ik geloof dat ze niet eens precies meer weet waarom. Ze huilt om het huilen zelf, omdat het een uiting is. God alleen weet waarvan allemaal. Haar handen houdt ze voor haar gezicht. En nu komt daarachter vandaan met horten en stoten haar stem.

"Ik wil niet eens naar je toe. Ik zei het zo maar, om te horen wat jij zeggen zou. Laat me hier als 't je blieft maar liggen. Ga nou, toe, ga nou!"

Ze schreeuwt.

Het is of die laatste woorden al jaren klem in haar zaten.

Dan neem ik haar handen en trek ze weg van haar gezicht. Haar ogen zijn zwarte nachten.

"Sonja, je moét komen. Hoor je mij goed? Je moet bij me komen. Ik heb je nodig. Wij hebben elkaar nodig. Ik kan je dat nu niet uitleggen. Misschien... later eens."

Blindelings tast ik naar de knop van de deur. Ik kijk niet meer om.

De zee heeft altijd grote aantrekkingskracht voor mij gehad.

Een prachtige zonsondergang doet het water glanzen, louter levende kleur is het, paars, lila, oud goud en ik zit dat te bekijken op een al door schemering vaal wordend strand. Heimwee drukt op mijn borst naar dat verre voor mij uit, de einder. Daar, waar het schijnt of de aarde in de hemel overgaat.

O, had ik nu het geloof van Petrus, zijn drift, zijn vuur, ik zou over de golven gaan en zo die verre, veilige haven binnenlopen, in het vertrouwen dat Zijn hand ook nu de sterke is, die overeind houdt, mocht ik in een moment van ongeloof dreigen te vergaan.

En daarna... daarna zou ik niet meer omkijken, want ik zou het weten: dat mijn zonden weggeworpen waren, achter mij, in een zee van eeuwig vergetelheid.

Mijn zonden...

Ik keer terug naar het dorp. Het pad tussen de duinen is bij schemering als een dal tussen de bergen.

Ik herinner mij dat ik jaren tussen licht en donker ook altijd die gewaarwording had: als ging ik door een bergdorp. De duinen zijn hier hoger dan elders langs de kust.

Ik ben pas laat aangekomen; als ik maar tegen zonsondergang aan zee was.

Het grootste gedeelte van de dag heb ik in die kamer met herinneringen doorgebracht. Maar de afmetingen kloppen niet. Voor 's mensen herinneringen zijn zalen nodig. En toch draagt hij ze binnen zo'n kleine ruimte: zijn hart. En wanneer dat hart overloopt, schreit een mens.

Ach kijk, in die tuin met de kastanjes hangen weer de lampions tussen de bomen. Of de tijd heeft stilgestaan.

O, wat afschuwelijk dat ik nu alweer zo denk. Juist ik! Er ís geen terug. Hij gaat niet meer naast mij.

Eens was er een avond, net zo'n lauwe avond als nu, dat wij hier samen liepen. Met onze gedachten die we niet uitspraken. Die nochtans tegen elkaar opsteigerden. Het zat ons op de keel.

Ik weet nog dat hij aan 't eind van 't pad zijn hand op mijn arm legde. O, ik weet het nog precies. Maar ik schudde die hand af. En eigenlijk schudde ik hèm af.

Het was toen dat hij die tuin met die feestelijke lampions binnenging. Achterin straalde het licht uit het café,

Er was ook nog een ander café. Dat stond aan de overkant van de straat waar onze slaapkamer op uitzag.

Om half twaalf ging ik naar bed. Toen was hij nog niet thuis. Van de overkant, uit dat café, — het was eigenlijk meer een kroeg — drensde een harmonica. Het was een wals. Ramona. Je kon de slepende passen van de dansers horen. Er werd ook bij gezongen.

De man, die het instrument bespeelde had blijkbaar maar een klein répertoire. Telkens weer speelde hij die wals.

En als het even stil was kon ik de zee horen ruisen. Echt ruisen.

Ik lag met mijn handen onder mijn hoofd. Het was op eenmaal of alle problemen, alle conflicten uit mij wegvloeiden. Ik kon me niet eens goed meer herinneren waarom we ruzie hadden gemaakt. In ieder geval was het onbelangrijk, moèst het onbelangrijk zijn. Ik verlangde naar mijn man zoals ik — o, misschien wel in jaren — niet meer naar hem had verlangd. En ik dacht voortdurend:

"Wat hij ook doet, in ieder geval komt hij straks weer naar huis."

En ik bad zelfs:

"God, laat me zo voor hem zijn zoals hij mij nodig heeft. Leer me dat geven ontvangen is."

Na middernacht werd het zingen aan de overkant lallen. En de harmonicaspeler zette voor de zoveelste keer "Ramona" in.

En tegen één uur bad ik alleen nog maar simpelweg:

"God, laat hij toch als 't U blieft niet meer boos op me zijn!"

Toen hij eindelijk thuis kwam was hij ziek van de borrels. Hij moest vijf keer het bed uit.

Ik wist dat het mijn schuld was. Maar de volgende morgen... ging ik hem voorbij.

Nu heb ik in de tuin met de lampions een kopje koffie besteld. Over een half uur gaat de bus. Ik heb dus nog wel even de tijd om over mijn zonden na te denken.

Over je zonden nadenken.

Bestaat er deprimerender bezigheid op deze aarde? En wat heeft het voor zin?

Maar het móét toch zin hebben. Zolang je je zonden niet in die zee van eeuwige vergetelheid weet.

Dit vind ik het afschuwelijkste: dat hij op ongeveer tachtig kilometer van mij leeft en dat ik niets meer goed kan maken. Noóit meer. Dat ik straks voor altijd uit dit leven weg moet en zijn vergeving niet heb. Dat zelfs het denken aan hem... op deze manier...

Ik leg het geld naast het kopje. Ik moet hier weg.

"Wat God samengevoegd heeft..."

God?!

Pas wanneer ik bij de halte sta merk ik dat ik gehold heb.

Dit was erger dan een bombardement.

Dit was zelfmoord!

De pauze ís bijna ten einde wanneer ik de grote zaal van het Concertgebouw binnenkom. Ik schuif in mijn rij en vergelijk het nummer van mijn plaatsbewijs met dat van de stoelen: 205, 206, 207, hier is het. Ik ga zitten en laat tegelijk mijn tasje vallen. Ik buk snel om het op te rapen. Wanneer ik weer overeind kom voel ik een felle pijn, ongeveer ter hoogte van mijn maag. Ik zit nu doodstil, maar mijn gedachten vliegen.

Ik had niet moeten gaan. Ik was al moe en het is niet eens een vioolconcert. Ik hol maar achter herinneringen aan en ben ondertussen bezig mezelf te vermoorden.

Waarom volgde ik die verre lokstem? Was ik dan toch bang voor de stilte? Alsof het helpt. De stem blijft lokken. En verzadigd raak ik nooit.

Alleen in God is rust. Dat ís toch zo.

Als ik nú eens stierf? Het einde...! dit?

Het benauwt me onuitsprekelijk dat er steeds meer mensen de zaal binnenkomen. Ik durf mij nog altijd niet te bewegen. En direct zal ik moeten opstaan, mensen laten passeren. Misschien valt het mee, ik zit nogal in het midden.

Daar heb je 't al. Iemand schuifelt de rij in. Misschien...

Het is een man. In m'n nerveuze spanning is het mij te moede of hij bij iedere stap groter wordt; ik krijg de krankzinnige gewaarwording of het een soort robot is die daar op mij afkomt, een monster zonder hart. Nu is hij vlak bij me, nu wacht hij...

Een warme, krachtgevende hand om mijn pols, een indringende stem die alleen maar dit ene zegt:

"Zuchten, diep zuchten."

Ik weet niet hoe lang het geduurd heeft, toch maar even, denk ik. Een zwarte eeuwigheid van één minuut.

Ik hoor weer zijn stem.

"Ach, juffrouw, brengt u mij even een glas water."

Hij draait voor mij langs, gaat zitten en pakt nu mijn andere pols.

"Vaker last van?"

Ik knik van ja, schud dan mijn hoofd.

(Wordt vervolgd.)

CLASSIFIED ADS

Pay your advertisement when you send it in. See our standard-rate below:

Birth-announcements	$3.00
Engagement-announcements	$3.00
Marriage and anniversaries	$4.00
Notifications of death	$4.00

"For Sale" and "Want" advertisements up to 30 words $3.00. Every word more 10¢. For "letters under number" $0.50 extra.

Send your payment together with your ad to:

Calvinist-Contact
Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

We are happy and thankful to announce the birth of our little son and brother

RICHARD PETER

Born November 5th, 1965.

A brother for Wilma, Paul and Sandra.

Mr. and Mrs. P. Rustenburg
17 Pinewood Ave., Grimsby, Ont.

Lady, 53 jaar, wil graag

REISGENOTE

hebben om samen per trein een week naar Edmonton te gaan, van 8-16 december a.s. Phone 853-0218, Acton, Ontario.

Neat Christian Reformed family (widower with 4 children ages 9, 11, 14 and 16 year. All children are attending Chr. elementary or H.D.C.H.S.) living in flourishing city in the Niagara Peninsula, need a

HOUSEKEEPER
VERY URGENTLY

Letters to be send to Box 1834, % Christian Courier, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

Welke energieke

BAKKER
of
BAKKERS-ECHTPAAR

is genegen, nu of later, na ingewerkt te zijn, één van mijn twee bakkerijen te kopen om te beheren? Brieven onder nr. 1837 aan Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

Te koop:

CAPUCIJNERS
EN BRUINE BONEN

J. Kooiman, Carlisle Rd., Carlisle, Ont. — Phone 689-4246.

Voor direct gevraagd

EEN FLINKE BAKKER
WIERSMA'S BAKERY

6 King St. West, Chatham, Ont
Telef. 352-9520

Gevraagd

HULP IN DE HUISHOUDING

Halve, hele dagen of dag en nacht. Goed loon.

G. Smeitink, 28 Market St., Georgetown, Ont. Telef. 877-9654.

Wegens huwelijk van onze hulp, zoeken wij zo spoedig mogelijk een

GEZINSVERZORGSTER

voor onze Chr. Ref. Church "Family Help" in St. Catharines, Ont. Voor inlichtingen schrijf aan: Mrs. A. van Egmond, 20 Heywood, St. Catharines, Ont.

FARM FOR SALE

170 acre dairy farm. Near Stratford. 140 workable. River on farm. Large buildings. Modern conveniences. Stable cleaner, silo, etc. Price $36,000.00.

DELMAR BENDER
R. 2, Wellesley, Ont.
Phone 846 R 22

---

258 Acre Dairy Farm

met melkcontract, 7 kamer huis van alle gemakken voorzien. Grote barns met barncleaner. Grote silo, alle nodige machineriën, 80 stuks vee. Mooie farm voor vader en zoon, ongeveer 18 mijl vanaf Hamilton. Vraagprijs $85.000.— met $20.000.— down.

JACK BIJLSMA
Real Estate
1607 King St. E., Hamilton, Ont.
LI 9-3894

Een prachtige 150 acre farm

Gelegen aan highway 3 (½ mile frontage), een paar minuten van de Chr. Ref. Church and Chr. School, 1½ mile van village, 30 minuten van Hamilton. Dit is één van de betere farms in de omtrek, met ca. 140 acre bewerkbaar land, 6 acre bush and ca. 4 acre creek-flats. Er is een goed stenen huis (10 rooms), grote bankbarn en een paar bijgebouwen. De eigenaar heeft andere belangen, en is genegen te ruilen voor goed huis of kleinere farm in of bij St. Catharines.

Voor verdere inlichtingen schrijf of bel LOURENS J. WIERENGA, representing

JOHN VOORTMAN
Real Estate
588 Upper James St., Hamilton
383-2157

FOR SALE

500 ACRES LAND

200 REGISTERED HOLSTEINS

OWNER RETIRING. You can take over this highly productive dairy operation complete with stock, tractors, combines, harvesters, all equipment necessary to operate this dairy farm. 4 large silos; Barns, Stabbling; Surge milking parlor with milk piped directly from cow to 10,000 lb. refrigerated steel bulk tank mounted on truck. Electro brain washing equipment. All feed produced on farm. Milk sales $50,000 per year. 2 new modern Brick Bungalows. 1 older home. Priced to sell. Owner will carry first mortgage at 6½% on excellent terms for qualified purchaser. CALL:

BOERSMA
REAL ESTATE
302 DAVIS STREET, SARNIA
337-5451 OR 344-0461

Uitstekende Dairy Farm

Een gaand bedrijf met een goed melkcontract. 38 melkkoeien en alle machines nu op het bedrijf zijn inbegrepen in de prijs. Er is een goed 5 bedroom huis en een 60 bij 45 ft. barn. De bulkcooler houdt 44 cans. Deze farm is 170 acres en is aan 3 zijden gelegen aan paved road. De achterzijde ligt aan een county road. Het is slechts 20 minuten van Hamilton. De vraagprijs is slechts $63.000 totaal.

Voor inlichtingen aangaande machines, equipment en stock, en downpayment, schrijf of bel JOHN VOORTMAN.

JOHN VOORTMAN
Real Estate
588 Upper James St., Hamilton
383-2157

FARMS TE KOOP

Wegens omstandigheden te koop een beste 100 acre farm, ¼ mijl van hoofdweg, 8 mijl ten zuiden van Woodstock. Deze farm heeft een grote L-barn met ruimte voor 30 koeien en veel boxstalls. Tevens een grote varkensschuur en daarnaast nog een grote machineschuur. Het 5-slaapkamer huis ziet er netjes uit. Voor hen die over een eigen veestapel en machines beschikken ligt deze farm in Uw bereik.

En voor meer farms van 50 tot 400 acres rond Woodstock, Embro, Hickson, Delhi en Aylmer schrijf of bel:

Mr. Jan Wybenga
Box 73 — Beamsville, Ont
Tel. 423-6406
Vertgenwoordigt
Henri Bouckaert
REALTOR, AYLMER, ONT

De Verkiezingen

Juist voor dat dit nummer van ons blad op de pers ging, was het resultaat van de verkiezingen op 8 november j.l. bekend gemaakt. Weliswaar zijn nog enkele aanvullingen te verwachten, maar het pleit is beslecht. En dit is, dat wij precies even ver zijn als 2½ jaar geleden.

Tijdens de verkiezingscampagne heeft de Minister President gewaarschuwd, dat indien de Liberals geen meerderheid zouden verkrijgen, er nieuwe verkiezingen gehouden zouden worden binnen een paar weken. En de leider der Oppositie, Mr. John Diefenbaker heeft op 11 oktober j.l. gezegd, dat hij de viering van zijn "Thanksgiving Day" zou uitstellen tot na de verkiezingen. Op beide voorspellingen heeft het Canadese volk niet gereageerd.

Het resultaat van deze verkiezingen geeft uiteraard reden tot tal van nabeschouwingen. Wij komen daarop in ons blad nog wel terug. Maar het is nu wel duidelijk, dat het Canadese volk als geheel in de minister-president noch in de leider van de oppositie zijn vertrouwen stelt. Het kan wel zijn, dat de winst die de New Democrats hier en daar geboekt hebben, meer verband houden met het gebrek aan vertrouwen in de twee "groten", dan met een begeerte van de kiezers om met het twee-partijen systeem te breken.

Wij staan dus eigenlijk weer op hetzelfde punt als in april 1963. De mensen, die thans naar Ottawa gaan met een salaris van $18.000 per jaar, zullen nu moeten tonen, dat zij het verdienen. Het is te hopen, dat zij een beter figuur slaan dan velen van hun voorgangers of dat zij zichzelf verbeteren.

Het is eveneens te hopen, dat de christenen in dit land nu niet het hoofd in de schoot leggen met de verzuchting, dat het voorbij is. Dat hebben wij in 1963 wel gedaan. Er zal nu iets gedaan moeten worden. Er zal nu getracht moeten worden om tot samenwerking te komen, met christenen van welke kerk of van welke oorspronkelijke nationaliteit ook. Wij zullen ons ernstig moeten bezighouden met de vraag hoe en op welke wijze het Woord van God gesproken en gehoord zal worden in Ottawa.

Die het onderste uit de kan wil hebben . . .

In Canada zal men waarschijnlijk met evenveel belangstelling de uitslag hebben tegemoet gezien van de afschaffing van de Taft-Hartley Act (verplicht lidmaatschap van de vakverenigingen word overgelaten aan de afzonderlijke staten), in de wandeling kortweg 14b genoemd, als in de States. Ook al prijzen we de dag niet voordat de avond gevallen is toch zijn we blij met het voorlopige uitstel. Temeer omdat de redenen die tot het voorlopig besluit hebben geleid, alhoewel niet in alle opzichten duidelijk, toch de indruk geven dat de bijna onbegrensde macht van de vakverenigingen begint te wankelen.

In de diverse Amerikaanse bladen worden verschillende redenen van het afbreken van het debat opgenoemd. Om met de minder belangrijke te beginnen:

1. De Senaat was het vergaderen beu. Men verlangde naar huis.
2. President Johnson, wegens ziekte verhinderd aanwezig te zijn, kon deze keer niet genoeg gewicht in de schaal leggen.
3. De Democratische leider, Mike Mansfield, gaf te spoedig de strijd op.

Deze feiten mogen min of meer tot het voorlopige resultaat hebben bijgedragen, ze zijn niet doorslaggevend geweest.

Men zal moeten weten dat de eisen van de Unions niet beperkt bleven tot de afschaffing van 14b. Een minimum loon van $1.75 per uur werd geëist; double pay voor overwerk gevraagd; terwijl de Union van de bouwvakarbeiders voorstelden — grotere vrijheid 'to picket' Een heel verlanglijstje. Om de wensen kracht bij te zetten heeft de International Typography Union een brief naar de senators gestuurd waarin hun werd meegedeeld dat de senators eens moesten ophouden de belangen van de vakverenigingen te dwarsbomen, indien zij tenminste op de hulp van de leden rekenden in de tijd van de verkiezingen. Senator Frank J. Lausche (Dem.) van de Staat Ohio heeft de brief in de Senaat voorgelezen en voegde er de woorden aan toe: "it is an insult to the intelligence of the U.S. Congress". Trouwens de president van A.F.L.-C.I.O. heeft eveneens dit schrijven afgekeurd. Het gevolg was dat voor de stemming de stemming van de senatoren niet al te best was.

Daar komt nog bij dat president Johnson de 'business men' moeilijk als kwajongens kan behandelen, nu ze in grote getale de Republikeinse partij om Goldwater hebben verlaten en, zoals een amerikaans blad zich uitdrukte, in de schoot van Johnson zijn gevallen. Voor goede vrienden moet je ook wat doen, vooral nu de zakenlui na de 'oplossing' van het staal-dispuut er niet vriendelijker op zijn geworden. De President zal ongetwijfeld ook de woorden gelezen hebben van Mr. R. Conrad Cooper, bemiddelaar in het staalgeschil, gericht tot de studenten aan de universiteit in Pittsburg:

> "The chilling truth is that the laws of our land now place in the hands of a few labor leaders a powerful capable, at their will, of causing national emergency. Even the President of the United States must bow to this power as long as the voting population of this country permits it to exist."

Van de kant van de union members is de liefde en de bezieling, zoals ze ontvlamde in de dertiger jaren, aan het tanen. De arbeiders beschikken voor het merendeel over zoveel rechten en zulke hoge lonen (maximum lonen: steelworker $16.000; coal-miners $10.000; truckdriver $10.000; locomotive engineer $11.800 per year; autoworker $200 a week) waarom zouden deze arbeiders om meer vragen wanneer de prijzen en belastingen steeds stijgen? Bovendien zijn er nadelen verbonden aan dubbel loon na werktijd, want de fabrieken nemen dan spoedig enige extra werkkrachten in dienst zodat het overwerken geheel van de baan is. Hoe zal de fabrieksarbeider dan aan al zijn afbetalingen kunnen voldoen? Trouwens nu de Staat toch voor Sinterklaas gaat spelen kan men het beter met zo'n goeie oude baas te stellen hebben dan met de 'heren' union leaders.

Een te grote mond doet de arbeider ook niet te veel goed. Automatisatie is zijn grote concurrent. De leiders van de vakverenigingen mogen nog steeds strijden voor hogere lonen, langere vacanties en veiliger werkgelegenheden, maar de hedendaagse union member vraagt om zekerheid van zijn baan en om nodige herscholing met het oog op de veranderde technische situaties. De oude garde moet dan ook plaats ruimen voor jongere leiders, zoals b.v. bij de A.F.L.-C.I.O. Een verandering welke een blad noemde: Revolutionary Decade for Unionism. We zullen met de afloop tot 1966 moeten wachten.

P.T.

Modern Mink Ranch

Complete with 9 sheds, 30 ton freezer, etc. Set up to handle 1200 females. Room to expand. With or without breeders. Abundant and reasonable feed supply. Ideal location on river.

Contact

Ross Anderson
Real Estate Broker
268 King St., Midland, Ont.
Phone 526-7751

DE AMERIKAANSE RUIMTEVAARTPLANNEN

President Johnson heeft enige weken geleden aangekondigd dat binnenkort een ontmoeting tussen twee ruimtevaartuigen in de ruimte plaats zal hebben. Deze foto toont hoe dit treffen, indien alles goed gaat, zal geschieden. Als waarschijnlijke datum werd 8 december genoemd.

Kerknieuws

CHR. REF. CHURCH

Beroepen

te Calagary (Maranatha) Alta., G. H. Polman te Prince George, B.C.

Bedankt

voor Grande Prairie/La Glace, Alta., D. Kwantes, home missionary te High River, Alta.

voor Truro, N.S., H. Human te Essex, Ont.

voor Grand Rapids Immanuel, Mich., G. Bouma te London, Ont.

voor Emo, Ont., G. H. Polman te Prince George, B.C.

CAN. REF. CHURCH

Bedankt

voor Cloverdale, B.C., G. Selles te Chatham, Ont.

FREE CHR. REF. CHURCH

Rev. J. Overduin zilveren jubileum

Rev. J. Overduin van Aldergrove, B.C. herdacht met zijn gemeente dat het 3 nov. 25 jaar geleden was dat hij predikant werd in Franeker. Hierna diende hij de gemeenten te Meppel en te Almelo in Nederland. In augustus 1955 werd Ds. Overduin predikant te St. Thomas, Ont., welke gemeente hij in 1960 verwisselde voor Aldergrove, B.C. Ds. Overduin is de enige Free Chr. Ref. predikant in West Canad.

CHR. REF. CHURCH OUDERLINGEN CONFERENTIE IN CHR. REF. CLASSIS TORONTO

Op 13 november a.s. zal in de Chr. Ref. Church van Acton, Ont. de najaars-conferentie van ambtsdragers in de Classis Toronto worden gehouden.

Mr. J. Brouwer, de vroegere voorzitter van de conferentie, zal spreken over "Rondom de houten broek", waarbij de nadruk zal vallen op de taak van de ouderling in de godsdienstoefening.

De vergadering zal om 2 uur 's middags aanvangen. Men wordt verzocht de contributie van $2.00 per ouderling te betalen door de kerk, mee te brengen.

EEN ROOMS-KATHOLIEKE MENING OVER DE ZONDVLOED

Evangelische christenen stellen zich meestal voor dat ze wat betreft een conservatieve beschouwing over de Schrift veel gemeenschappelijk hebben met de Rooms-Katholieke Kerk. Maar het is een feit dat tegenwoordig het modernisme of het liberalisme duidelijker wordt gehoord in de Roomse kerk. In het blad **Zealandia** van 3 juni 1965 staan de volgende opmerkingen te lezen in een artikel dat als titel draagt: "Heeft de zondvloed werkelijk plaatsgevonden?"

"Deze geschiedenis was in de tijd van Christus al een legende. Veel later ging men vragen stellen: wanneer is de zondvloed geweest?; wie was Noach?; had de ark werkelijk die afmetingen zoals in Genesis staat en zo ja, hoe konden dan al die dieren in de ark? Niemand kan met zekerheid zeggen wanneer de zondvloed plaatsvond . . . Waarschijnlijk bedekte ze niet de gehele wereld maar vernietigde slechts de bevolking van een bepaald gebied. Het is zeer onwaarschijnlijk dat Noach van al de ons bekende dieren er twee nam. Het zou jaren geduurd hebben om zo'n diergaarde te verzamelen. Waarschijnlijk nam hij alleen de dieren van zijn eigen land — de kangaroe was waarschijnlijk niet in de ark. De geschiedenis van Noach en de ark is een legende — ten dele waar, maar aangevuld met allerlei niet-ware details om het verhaal meer interessant te maken."

Het blad **The Contender**, waaraan we een en ander ontlenen, verzekert zijn lezers dat de beschrijving van de zondvloed in Genesis de simpele waarheid is en dat deze vloed de gehele mensheid vernietigde, behalve Noach en zijn gezin.

(ICN)

Wij lazen voor U . . .

SCHEPPING OF EVOLUTIE?

Ter bespreking van dr. H. J. Flipse's

GOD'S WERELDPLAN EN DE EVOLUTIE

(I)

Niemand onder ons kan ontkennen, denk ik, dat de vragen in verband met de evolutie van grote betekenis zijn en dikwijls een gevoel van onbehagen veroorzaken, zowel bij ouderen als bij jongeren. De ouderen: predikanten, ouderlingen en ouders, zijn bang, dat de jeugd niet meer buigt voor God's openbaring in de Heilige Schrift. Men zegt dan: "Als Gen. 1 geen letterlijke waarheid is, hoe weet ik dat de geschiedenis van onze verlossing werkelijke historie is?" Aan de andere kant zijn de jongeren bevreesd, dat zij zich moeten onderwerpen aan gedachtenconstructies, die in strijd zijn met de wetenschap. Men wil elk conflict met de wetenschap zo mogelijk vermijden en zelfs een hoge prijs daarvoor betalen.

Onlangs sprak ik voor een groep ouderen en jongeren over het vraagstuk van schepping en evolutie, en het viel mij toen op, dat in de vragen van de jongeren een zeker wantrouwen verborgen lag jegens de kerk en wat zij denken dat de kerk leert. Het is ook de vraag of de kerk, d.i. zij die spreken als ambtsdragers en leden van de gemeente van Christus, in hun beantwoording van vragen van de jongeren, voldoende inzicht en begrip tonen voor de ernst der problemen. Daarom kunnen wij zo enorm dankbaar zijn voor een boekje als dat van dr. Flipse, waarin deze, als leraar in de natuurwetenschappen, een man die de moderne schooljeugd kent, over deze vragen spreekt met gezag en kennis van zaken. Maar voor wij op dr. Flipse's antwoord nader ingaan, willen we eerst het probleem wat nauwkeuriger beschouwen.

Niet zo lang geleden sprak ik een oudere mede Christen, die mij vroeg: "Waarom zullen wij het moeilijk maken? Is het niet het allereenvoudigste simpel te geloven dat de wereld 6000 jaar oud is en dat de scheppingsdagen dagen van 24 uur per stuk waren?" Natuurlijk is dat eenvoudig, maar het helpt alleen indien men niet met wetenschappen als geologie en palaeontologie *) in aanraking komt. Vele van onze jongeren worden op allerlei scholen aan het evolutiedogma, dat officieel door de overheid als richtlijn voor de natuurwetenschap is aanvaard, blootgesteld. Daarnaast zijn er miljoenen anderen, die, hoewel ze niet zo jong zijn, ook met deze theoriën kennismaken in populaire of populairwetenschappelijke tijdschriften. Zo opent de jongste READER'S DIGEST, van October, met een artikel "How man began". Het grote gevaar van dit artikel is niet zozeer gelegen in wat erin beweerd wordt — want dat is niet nieuw — maar dat het de wereld ingaat in meer dan dertien miljoen exemplaren alleen al in de Engelse taal. Het wordt nu gemakkelijk zo, dat men zegt (of denkt): de Reader's Digest zegt het, dus het zal wel zo zijn. Nu is het zeer wel mogelijk, dat de Reader's Digest in een volgend artikel iets meer nadruk op de schepping zal leggen dan op de evolutie, maar het is zeer onwaarschijnlijk, dat men er ooit een gezonde bestrijding zal aantreffen van dit artikel. Dit is het gevaar van een blad als de Reader's Digest; het is een middel om de mening van de menigte te vormen en te beinvloeden, waarbij critiek nooit wordt toegelaten.

Laten we nu even stilstaan bij dit artikel. De ondertitel (in dit geval eigenlijk de boventitel) wekt de belangstelling door te zeggen: "Nieuwe wetenschappelijke ontdekkingen brengen ons dichter tot de oplossing van het meest fascinerende mysterie: het ontstaan van onze soort". Wanneer men nu critisch dit artikel leest, blijkt wel heel duidelijk, dat er nogal wat hiaten zijn, die niet door wetenschappelijk onderzoek maar door de fantasie moeten worden aangevuld. Het probleem is nu, dat als we dit constateren, velen zullen zeggen: "Maar U bent onwetenschappelijk!" Feit is, dat de fantasie in sommige wetenschappen is binnengesmokkeld en een invloedrijke plaats heeft weten te verkrijgen. Wetenschappelijke ficties worden als feiten voorgesteld en aanvaard.

De schrijver van dit Reader's Digest artikel begint met te vertellen hoe zwak de aap-mensen eens waren, maar hoe schaarste aan plantaardig voedsel in tijden van droogte de mens leerde vlees te eten. Ten gevolge daarvan werd de aap-mens sterker, leed hij minder honger en kreeg hij meer tijd voor nieuwe activiteiten. En omdat vlees eten de jacht introduceerde, leerde de mens ook wapens te maken en er op uit te gaan met meer. Zo ontstond de groep en het sociale leven. (Het zou uiterst leerzaam zijn in dit verband Gen. 3 en 9 te lezen en nader uit te leggen, maar dat zou ons thans te ver voeren). Volgens het artikel bracht het jagen de mens ertoe niet langer in de bomen te leven. Het artikel zegt, dat deze ontwikkeling van vier- tot tweevoeter honderduizenden jaren vereiste. "De benen moesten langer worden, de voeten platter, en groter, en zij moesten een schokbrekende boog bouwen. De gebogen ruggegraat moest recht worden en de heupen opnieuw gevormd. De mens moest geheel gereviseerd worden . . ."

De vraag nu is hoe de mens begon wapenen te vervaardigen. Hierover lezen wij: "dr. Charles F. Hockett en dr. Robert Ascher van Cornell University hebben een redelijke reconstructie voorgesteld: een aap, die op de grond leefde, was bezig een noot te kraken met behulp van een grote steen, toen hij plotseling opgeschrikt werd door een roofdier, laten we zeggen een luipaard. Vluchten was onmogelijk. In wanhoop hief hij de steen op, om die met geweld te laten neerdalen op de schedel van de luipaard, waardoor deze gedood werd. Door deze verbazingwekkende daad bereikte de aap twee dingen: hij redde zich het leven en verschafte zich voedsel". Dit is een mooi verhaal, maar het artikel zelf geeft toe, dat het toch niet anders is dan een redelijke reconstructie. En zo gaat het maar door. Het bewijs, dat voor al deze ontdekkingen geleverd wordt, is uiterst miniem. Het blijft in hoofdzaak een theorie over hoe-het-wel-zou-kunnen-gebeurd-zijn, aangenomen dat de evolutie-leer zelf waar zou zijn.

Aan de andere kant vinden wij ook in eigen kring soms voorstellingen, die het onze jongeren wellicht nodeloos moeilijk maken. Zoals ik schreef in mijn "By grace through faith": "Wij moeten onze ogen open houden voor twee gevaren. Ten eerste, dat wij ons niet klakkeloos overgeven aan de bestaande afgoderij van "de" wetenschap, maar ook en dat in de tweede plaats, dat we de Bijbel niet laten beslissen wat Hij niet beslist. De Heilige Schrift is geen handboek voor geologie of andere wetenschappen."

Het schijnt mij, dat de Rev. J. VandePloeg in zijn hoofdartikel in de BANNER van 17 september dit laatste niet voldoende in acht genomen heeft. Hoewel hij het niet met zoveel woorden zegt, schijnt hij toch de mening voor te staan, dat de scheppingsdagen dagen van 24 uur geweest zijn. Hij schrijft: "Bovendien, ons geloof in de betrouwbaarheid van God's Woord zou wreed geschokt worden, als wij zouden moeten aannemen, dat de mens en alle dingen tot aanzijn waren gebracht door een lang evolutie proces en niet door God's scheppend woord "Daar zij . . ." (het creative "fiat"), waarvan Genesis zo duidelijk spreekt." Ten bewijze hiervan wijst hij dan op Ps. 33:6 en 9.

Het is daarom van zo grote betekenis te luisteren naar een man als dr. Flipse, die de Reader's Digest met kennis van zaken tegenspreekt en toch wat voorzichtiger is in sommige conclusies dan onze gewaardeerde hoofdredacteur van de Banner.

R. Kooistra

---

*) Geologie is de wetenschap die tracht na te gaan hoe de aardkorst is en hoe zij ontstaan is. Palaeontologie is de wetenschap die zich bezighoudt met fossiele planten en dieren.

BEMANNING "PANAGATHOS" AAN WAL GEBRACHT

Een gezamelijke reddingsactie nabij Ameland, uitgevoerd door Reddingsboten van de KNZHRM, en helikopters van Luchtmacht en Marine heeft tot resultaat gehad dat alle opvarenden van het Griekse schip "Panagathos" aan wal zijn gekomen. De onderste foto toont de gezamelijke bemanning in een hotel te Leeuwarden.

Kunt U hen tellen?

EVENMIN ZOUDT U HET GETAL KUNNEN TELLEN VAN HEN DIE NOG STEEDS GEEN ABONNEE ZIJN OP CALVINIST-CONTACT.

Dit is geen uiting van ontevredenheid. Integendeel.

Wij zijn blij, dat C.C. in zoveel gezinnen week in week uit gelezen wordt.

Maar er zijn er nog zoveel meer, die ons blad niet ontvangen.

Kunt U ons niet de adressen verschaffen van hen, die zich zouden kunnen (of moeten) abonneren?

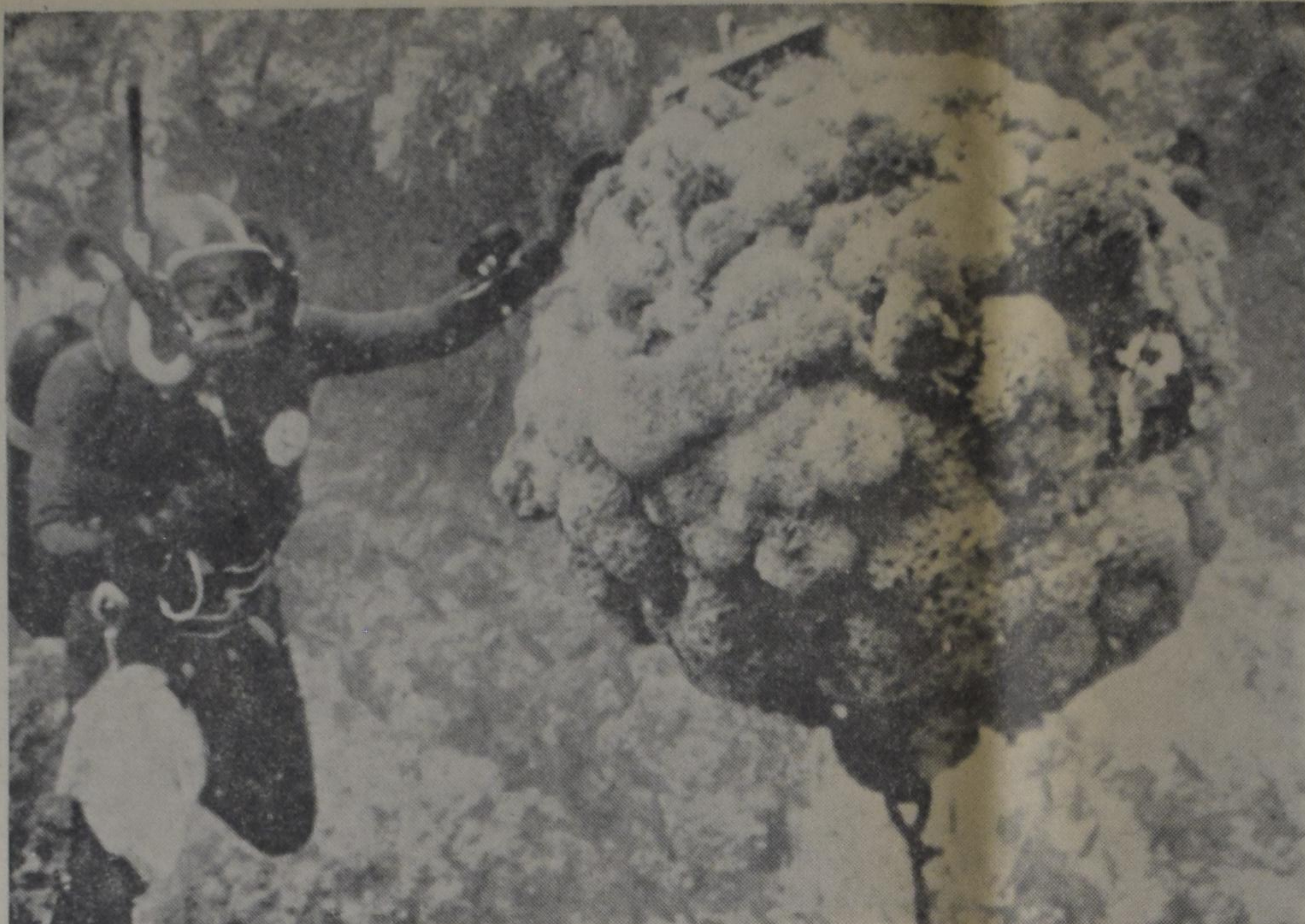
Wij zullen hun graag proefnummers zenden.

Denk daarbij b.v. ook vooral aan hen, die lange tijd verpleegd moeten worden.

Of aan alleen-staanden.

Of aan hen, die U een present wilt geven.

U weet, als U een abonnee opgeeft, kunt U een boek uit onze boekenlijst kiezen. Direct na ontvangst van het abonnementsgeld wordt U dit dan toegezonden.

GRIEZELIGE VONDST

Twee duikers aan de kust van CALIFORNIE, waarvan er een met een onderwater-camera was uitgerust, ontdekten tijdens een tocht over de oceaanbodem deze merkwaardige begroeide bol, welke later een zeemijn uit de Tweede Wereldoorlog bleek te zijn. Zij hebben hun vondst aan de Marine gemeld; het oorlogstuig heeft zijn langste tijd er nu wel opzitten.

JAARVERGADERING C.J.L. FOUNDATION

Men verzoek ons mede te delen, dat de jaarlijkse vergadering van The Committee for Justice and Liberty, thans beter bekend als de C.J.L. Foundation, zal worden gehouden op zaterdag 29 januari 1966, in Toronto.

Nadere mededelingen zullen nog worden bekend gemaakt.

MERKWAARDIGE MONNIKEN

In Ethiopië ligt het Tanameer. Vanuit het gebied rond dit meer werd Ethiopië in de 4e eeuw gekerstend.

Nog steeds is dit gebied een religieus centrum en er bestaat zelfs een republiek van monniken. Het is het automone gebied van Chilga, zie kaart. Het gebied kent een religieuze gemeenschap waartoe ook een aantal kloosters in het meer van Tana behoren. Deze kloosters moeten nog talrijke zeldzame en oude boeken bezitten die echter slechts een enkeling te zien krijgt. De ca. 2000 bewoners van de monnikenrepubliek van Chilga leven niet alleen in hutten of huizen, een deel van hen woont in grotten en rotsspelonken. De monniken in deze grotten en spelonken wonen hier hun gehele leven en zij verlaten hun woonverblijf nooit. In sommige van deze woonverblijven kan men niet rechtop staan. De monnikken zitten hier de gehele dag in gebed of meditatie. Een bezit kennen zijn niet en zij slapen op de harde bodem zonder enige bedekking. Hun voedsel ontvangen zij van de kloosters. Men laat het voedsel in een mand langs de bergwanden zakken tot voor het hol van de monnik. Mondeling of schriftelijk kontakt is er zelden en wanneer de mand met voedsel niet meer leeg wordt gemaakt weet men dat de monnik is overleden. Er zijn gevallen bekend van mensen die reeds meer dan 20 jaar in hun grot wonen. In die jaren hebben zij nooit meer een ander mens gzien of gesproken. In eenzaamheid staren zij uit over de bergen rond het Tanameer. Mede door deze monniken noemen de inboorlingen het meer nog steeds "Heilig meer".

Mooie Premie Boeken

voor Uw hulp

HET KOST U NIETS om in het bezit te komen van een aantal mooie en goede boeken. U behoeft alleen het gesprek op Calvinist-Contact te brengen, als U op bezoek bent bij familie of vrienden, die ons blad nog niet lezen. De rest is niet moeilijk. De enige bepaling is, dat U tegelijk met de opgave van het nieuwe abonnement het abonnementsgeld van $ 5.00 opstuurt.

Voor elke nieuwe abonnee die U aanbrengt mag U een der volgende boeken kiezen:

DE ILLEGALE WERKER, door Anne de Vries.
Dit boek geeft een bijzonder belangwekkend aspect van de gehele verzetsstrijd. Het is een treffende, boeiende beschrijving van de typen van illegale werkers, en verder van hun leef- en werkwijze, van hun lotgevallen na arrestatie. Een spannende documentaire.

ENCYCLOPEDIE VAN DE BIJBEL, samengesteld door Dr. C. N. Impeta.
Deze encyclopedie is een handige wegwijzer door de Bijbel.

JOHANNES CALVIJN, ZIJN LEVEN EN WERK, door Dr. R. Schippers.
Deze biografische schets presenteert treffende bijzonderheden uit het leven en de arbeid van Calvijn.

HEDEN ZO GIJ ZIJN STEM HOORT (Bijbels Dagboek).
Recensie-schrijvers hebben indertijd dit dagboek aanbevolen als een der beste en nog is het niet verouderd.

DE CHRISTENREIS, door John Bunyan.

DE CHRISTINNEREIS, door John Bunyan.
Beroemde boeken van de wereldberoemde schrijver Bunyan. Boeken die hoog zijn aangeschreven in de literaire wereld.

DE BRUG, door K. Norel.
In deze roman tekent de bekende schrijver K. Norel welke moeilijkheden vaak veroorzaakt worden wanneer gezinnen van het platteland naar een grote stad verhuizen. Er is echter vaak een brug om de moeilijkheden te overwinnen.

ROME EN DE REFORMATIE, door A. S. Besselaar en J. Spoelstra.
Dit aantrekkelijk geschreven boekje handelt over "een eerlijk gesprek tussen de Roomse Kerk en de Kerk der Reformatie."

LUTHER — Zijn weg en werk, door W. J. Kooiman.
De schrijver geeft in dit boek een inzicht in het boeiende leven van deze strijdbare reformator.

OP DE MAN AF (Boeket-reeks)
Dit boekje is geschreven door de bekende Ds. Okke Jager, die inderdaad de kunst verstaat om dingen op de man af te zeggen.

VERLEIDENDE GEESTEN, door Dr. A. B. W. M. Kok.
Een zeldzaam interessant boekje, dat U in het kort op de hoogte brengt met de dwaalleringen van verschillende sectarische richtingen.

BRIEVEN UIT DE HEL, door C. S. Lewis.
Deze brieven, geschreven door Schroefstrik, staatssecretaris van de hel, aan zijn neef Galsem, vormen een schriftelijke cursus voor jonge duivels. Zij leren, hoe zij geraffineerd en subtiel de mensen in hun macht moeten krijgen.

DE GROTE SCHEIDING, door C. S. Lewis.
Neen er is geen ontkomen aan. Een hemel met een klein stukje hel bestaat niet. Het is onmogelijk om ook maar iets dat bij de duivel hoort in ons hart te houden. Satan moet er uit.

REIS NAAR VENUS, door C. S. Lewis.
Op zijn reis naar Venus ontmoet de hoofdfiguur, Ransom, een nieuw paradijs, hetgeen de au:eur alle gelegenheid geeft tot een fantastisch verhaal met een diepe zin.

HET DUIVELSEILAND.
Een uitermate boeiend verhaal over de Franse strafkolonies geschreven door een ooggetuige genaamd Charles Pean.

SLOEBERKE SLOB, door W. Laatsman.
Velen houden van "Laatsman-boeken" omdat ze zo populair geschreven zijn.

•

Omdat wij tegenwoordig extra pagina's geven in de Engelse taal, zijn voor het aanbrengen van nieuwe abonnees nu ook Engelse boeken verkrijgbaar.

Voor elke nieuwe abonnee:

THE FLASHLIGHT, by Jean G. Fisher.
A little booklet, but a great story. Tom Perkins comes into conflict with his own conscience. He experiences a difficult time to find the right attitude. A fine story for children from 8—11 years old.

THE GUN, by John Vriesinga.
An exciting story of the experiences of three boys, and a gun. Boys, and girls too, of 8—11 years of age, will enjoy it tremendously.

MARTYR OF THE CATACOMBS.
An emotion stirring chronicle of the persecution and triumphs of First Century Christians.

CONFLICT WITH DARKNESS, by Virginia Blakeslee.
She vividly portrays the harsh realities of heathen darkness put against the power of God's Word.

AND TO THE ESKIMOS, by Stanley Ledyard.
The testing and trials of a modern Missionary adventure.

AMAZON MOON, by Rosemary Conningham.
Deep and practical spiritual lessons drawn from thrilling accounts in the deep Jungles.

WHEN THE BAMBOO SINGS.
By experienced Missionary Douglas C. Percy, a true life story of a young African and his love for a maid of another tribe.

JOHN THE BAPTIST, by Dr. F. B. Meyer.
A clasp between the Old and the New Testament. Portrays humility, courage, devotion.

MARTIN LUTHER THE MAN, by Ruth Gordon.
The personality of Martin Luther, his character and purpose. The The background to his God revealed doctrine of Justification by Faith.

Voor twee abonnees:

LIVING IN A NEW COUNTRY, by T. C. Van Kooten.
An interesting study on the integration of immigrants into the life of their new country.

THE STOWAWAY, by Wm. R. Rang.
Hendrik Tromp has one thing in mind; he wants to find his father. But he does not know where he has to look for him. He hides as a stowaway on "The Golden Horn", but is detected. What follows takes the readers (boys and fathers alike!) all along; they want to stick with Hendrik until he finds th solution.

A PREY TO SATAN.
A moving story which is often filled with suspence. The main characters in this book are people of the Reformed Church.

IN THE MIRROR.
This book is published in connection with the Centennial of the Christian Reformed Church in 1957. Dr. Kromminga reviews what the Christian Reformed Church has done, and ought to do. "In the Mirror" reflects theories and ideas which are sound in doctrine and wise in counsel.

MET ENGELS DE WERELD IN
Een handig en goed boekje om Uw kennis van het Engels wat op te halen.

Het aantal abonnees op Calvinist-Contact groeit .... maar heeft nog niet de grens bereikt. Geef dit nummer door aan iemand, die ons blad nog niet leest.

ABONNEMENTSFORMULIER

Hierbij geef ik op als abonné van Calvinist-Contact

Naam ....

Post-adres ....

....

Aangebracht door: ....

Naam ....

Post-adres ....

....

Aanbrengpremie: ....

Zendt dit formulier met het abonnementsgeld ad $5.00 in cash/money-order/cheque (bij cheque 15¢ extra voor bankkosten) naar "Calvinist-Contact", Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

Aan:
Calvinist-Contact, Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

ADRES VERANDERING

NIEUW ADRES:

....

....

Naam ....

Post-adres ....

OUD ADRES:

....

....

CHRISTIAN COURIER
A SUPPLEMENT TO CALVINIST-CONTACT

Editors: Dr. P. Y. DeJong, Rev. F. Guillaume, (Mrs.) Bernice Schrotenboer, (Mrs.) Ineke Parlevliet.

Managing Editor: D. Farenhorst.

Publisher: Guardian Publishing Co. Ltd., Box 312, Station B, Hamilton, Ont. Phone 547-1488 and 547-1489.

FROM KUYPER TO KING

by

BERNARD ZYLSTRA

Martin Luther King, American negro leader, received an honorary degree from the Free University of Amsterdam on October 20 when this institution of Christian scholarship celebrated the eighty-fifth anniversary of its establishment.

On October 20, 1880, Abraham Kuyper founded the first Calvinist university of recent times. That event was commemorated by two weeks of festivities which found their climax in the award of honorary doctor's degrees to six persons among whom the name of Martin Luther King was pre-eminent. It is a long way from 1880 to 1965. It is also a long way from Kuyper to King. Is there a connection? Not a direct one, I believe, but certainly an indirect one.

THE GREAT FEAST

Before I pursue this idea, I want to give some indications of the festive way in which the the 1965 **dies natalis** of the Free University (FU) was celebrated. Dutch academic tradition makes every fifth dies a special event, "een Lustrum", so that this was the seventeenth "Lustrum", both of the FU itself and its student organizations. Apart from the "anniversary" itself, the FU was already in a festive mood due to the fact that Prof. Berkouwer had his "own" celebration: on October 11 he had been professor for a full twenty-five years. And on October 16 Prof. Dooyeweerd presented his farewell address to the FU community. Both of these scholars were honored in a special way: by two volumes of essays in which friends and colleagues from many nations paid tribute to the two men who, perhaps more than any others, have given the FU such an international fame.

Of the Lustrum-activities I can only mention a few aspects. One outstanding occasion was the commemorative service for the students in the Westerkerk (the oldest originally Protestant church-edifice of Amsterdam), sponsored by both the **Hervormde** and **Gereformeerde** Churches (the FU is **not** an ecclesiastical school!). Who preached? Dr. J. J. Buskes, a student of Herman Bavinck, but better known for his adherence to Geelkerken in 1926 and his active support of the socialist party in 1945. Since 1926 Buskes had not spoken officially in FU circles. But now he reminded the audience that he had not forgotten the instruction of Herman Bavinck and Anne Anema. Kuyper, Buskes said, founded the FU in the first place for the reformed people in Holland. But now the time has come that the FU must assume its responsibilities for the whole of the nation. Further, it must present its message to the world of today, unhampered by all forms of reactionary conservatism which so often obstruct Christian witness. Kuyper's tremendous experiment of 1880 showed us new ways with great courage. Today the FU must again venture into new paths, as men like Berkouwer and Lever are doing. We should not, Buskes said, distrust the new ideas that are being suggested, but we should move ahead into new directions trusting in the great power of the Word of God.

The activities of October 20 seemed a first attempt to put the advice of Buskes into practice. First, there was again the official church-service in the Westerkerk, where the Lutheran professor W. J. Kooiman presented a sermon on Col. 2:3 — a great "FU text". The day was climaxed by a "gala-concert" in the **Concertgebouw.** But the "real thing" took place in the afternoon, also in the concert-building, where, during a public session of the FU Senate, Dr. Lindeboom presented an academic lecture on "Nature and Spirit in Medicine" and the six honorary degrees were presented under the direction of the new director, Dr. W. G. de Gaay Fortman. This occasion was given a special touch by the presence of the Dutch Royal Family.

A NEW POLICY

In the entire history of the FU only thirteen persons have been awarded an honorary degree. Most of these fall into two categories: first, there are persons who are honoured because of their unusual service to the Calvinist community, especially in practical affairs (e.g. Colijn and Jan Schouten); second, there is a group of internationally distinguished Calvinist scholars (e.g. Sebestyen, Bohatec and Léonard). Most of the men, at any rate, were in the reformed tradition.

Apparently this year a new policy was adopted. For one thing, six degrees at one time. Who received them? This is the list: **Jacques Ellul**, French Protestant jurist and professor at the University of Bordeaux; His Exc. E. **Jonckheer**, prime-minister of the Dutch Antilles; C. **Rijnsdorp**, Dutch Calvinist novelist and literary critic; His Royal Highness Prince Bernhard of the Netherlands; **Paul G. Hoffman**, director of the Special United Nations Fund for emerging nations; and **Martin Luther King**, American negro leader.

I feel that only Ellul and Rijnsdorp fit the old pattern of selection. It cannot be said of the others that they have contributed specifically to the development of **Calvinism**. Further, it seems to me that the FU has chosen the other men not in the first place because of their personal accomplishments but rather because of the positions they hold and the movements they represent. The FU, as it were, by these honours endorses these movements. E.g., Prince Bernhard was granted his degree in the faculty of economics on the basis of his contributions to the Dutch economy. Hoffman is a central figure in the U.N. program for assistance to emerging nations. Jonkheer is prime-minister of an emerging area. And King is a central figure in the struggle for greater equality for the negro race. The FU, by its choice of these men, I believe, wants to tell us that it, as a **Christian** university, stands behinds the causes these men represent.

THE RACE-ISSUE

Martin Luther King occupies an important position in the struggle of American negroes for greater economic, social and educational freedom. King does so on the basis of what he thinks the Gospel demands of him. Why did the FU honour him? Officially — and I quote the decision of the Senate — "on the basis of his eminent services in the struggle of those races which have been deprived of rights or have no rights, at any rate do not enjoy equal rights" (". . . op grond van zijn uitstekende verdiensten in de strijd der ontrechte of rechteloze, in ieder geval niet gelijk berechtigde rassen"). These official words were given a personal elucidation in the comments addressed to Dr. King during the ceremony by Dr. G. Kuiper, professor of sociology and King's promotor. The matter is important enough to cite the entire speech:

"Dr. King,

The Free University confers upon you this honorary degree on grounds both wide and narrow. The narrow context concerns the great work that you are doing in the United States for the large group of people who are underdogs in a society, which as a whole enjoys great prosperity; for which democracy is a high value and which in principle desires equality of justice, of opportunity and of freedom for all — already for more than a 100 years — yet withholds this in practice from those whose skin is black. We are witness to the heavy battle which is waged to give them an equal place under the sun. For the sake of freedom and democracy bitter wars were carried on. In Europe we have again realized these values — also through the effort of the United States — at the cost of many millions of victims and in Asia and Africa there were wars of freedom for those under colonial rule. Time and again there were flows of costly human blood and the anxiety of ethical questions forces itself on us.

"Therefore we have a deep respect for the manner in which you lead your suppressed racial-fellows in the battle for a new society: not a bloody revolution but a revolution without violence, which heaps coals of fire on the heads of those who commit injustice. It did not escape our attention that this is a most effective manner of battle, which has nothing to do with softness. It testifies of sharp insight in human relations: perhaps nowhere as good a school for the sociology of policy can be found as the observation of your battle, which uses the knowledge of social structures, of the possibilities under the law, of the value of public relations, of the anticipation of human conduct, of the manner in which the moral and self-respect of the group are strengthened, and of the effect wrought by placing spiritual nobility over against physical force; in which the locations for action were carefully chosen: your insight that tokenism was a track on which the revolution ran dead. For these reasons the university grants you this honorary degree in the social sciences: you are working at the coming of a great social revolution.

"But there is also a wider ground on which you are granted this honour precisely by the Free University. The latter pretends to be led by the gospel of Jesus Christ in its scientific activity and policy and therefore is the last one that can afford to be blind to the oceans of personal sorrow and social misery and to the lack of justice, wherever these are present and become the plight of fellowman. Woe to the Free University if it should not open its eyes. But when we wage battle against it with means unviolent, expressly based by you on the faith in the Saviour of the world, who did not threaten when he suffered and did not scold when scolded; in that case we want to let you know by means of this honorary degree how we also recognize the way of Christ in these methods.

"Dr. King, you give leadership to a social revolution in a very concrete situation, in a manner filling the christian with joy and the sociologist and political scientist with respect. This would be sufficient already for giving you this honorary degree. But the significance of your work transcends this and therefore I spoke of wider grounds. It gives courage to all who are suppressed for being a minority, deviating in the colour of their skin, in their faith or otherwise. They are all aching for a position in which they shall no longer be disdained, kicked or beaten, or threatened economically in their livelihood and psychically in their personality. They are dreaming of a reality, in which they shall no longer be judged according to the false picture one has of them, in which their antagonists have projected their own dark desires; of a reality in which they are judged and treated on the ground of their character in a society in which justice rules.

"You have written books about your battle, such as lately, "Why we can't wait". In it you defend yourself against your white fellow-ministers who criticized you. There is a warning in it for all of us: how easy we, with our craving for distinction, can murder everything humane and so damage God's image and transgress the christian commandment of love. We do not give you this honorary degree out of self-satisfaction or the self-assured conviction that in the Netherlands there is no social hatred, no anti-semitism, no anti-papism on a large scale. These are, latently, present here also and our treatment of, for example, the many foreign labourers will be a testcase which contains a challenge, forcing us to pray that we who believe to be standing shall not fall."

HONORARY DEGREE—Queen Juliana and Prince Bernhard talk with Dr. Martin Luther King at Amsterdam as King received an honorary degree in social sciences from the Free University. Prince received honorary degree in economics.

(Continued on page 10)

THE WORLD AROUND US

Where does Socialism Lead Us?

Although the election and its outcome is now history, this article could not analyze that outcome, since this article was written a week before November the 8th. It was decided therefore to concern ourselves with one of the major developments which confront us today. Namely, the development of socialism.

The trend towards socialism is evident in every country in the world, and in various different political forms. The socialism which rules the countries behind the iron curtain needs hardly be mentioned. Australia and Sweden are two of the most socialized countries with a democratic system of government. In most other democratic countries (except the United States), socialism has manifested itself in one of the influential political parties — the NDP in Canada, and the Labour Party in England for example. And wherever these socialist parties have not been very influencial, the other political parties have enacted all sorts of social welfare programs. These are all manifestations of the trend towards socialism.

This trend cannot be explained without some understanding of the historical forces that account for such a development. Here Marx can be of great help, for he had detected these historical forces as early as the middle of the 19th century; one hundred years ago Marx already predicted the inevitable development of socialism. Marx, with his tremendously deep insight into historical causation, saw that the growing humanistic and materialistic philosophy of the 19th century, combined with the poor working conditions of the industrial revolution, would inevitably lead towards socialism. This observation does not make me a Marxist, of course; it merely makes me an individual who takes Marx for what he was worth.

All this is true for countries which have led the world towards socialism. It is not true for Canada, since Canada has never been a leading nation in this respect. I am not talking of political leadership in international relations; I am talking about cultural, or philosophical — political philosophical — leadership. Before 1958, there was no political party in Canada which advocated the trend towards socialism. Now the New Democratic Party has taken the role; but it has not had the change to implement it. Any social welfare programs which Canada has enacted is the direct result of pressure from the Canadian people. And this pressure in turn can be traced to external influences from other countries such as Australia, Sweden, and England. Canada is not a leader in the development towards socialism; it is merely a follower.

In order to see the development of socialism in its historical context — i.e. to see where socialism will lead us to — it is important to understand the basic factors which contributed to the development of liberty and freedom. Here again Marx has been extremely influential in pointing out that the basic forces which lead to historical change are the religious, psychological, and social forces, which motivate man and his society. Of course Marx did not put it in these words. For he thought that the motivating force was an economic one — but that he actually showed by his abundant historical examples of social and historical change is that the motivating factors are primarily religious and psychological. For the capitalistic system would not turn into socialism if society did not experience a re-emphasis on the value of materialism (a religious change), and if the mass was not influenced by capitalistic "expropriation" (a psychological change).

In analyzing the forces which led to the democratic and liberal way of life, we should therefore be primarily concerned with the religious and psychological changes which stimulated such a development. We should not put our primary concern on technical changes such as the extention of the franchise which enabled the development of democracy. What then are these historical forces?

A detailed analysis of these forces must undoubtedly lead to a study of puritan experiences under the French regime during the French revolution. For it was these people that advocated democracy in Europe and later in America. Nevertheless, such an analysis cannot be made here. We must be satisfied with the fact that the absence of political control, which enabled "evil men" to employ political power cruelly and for their own goals, eventually led mankind to understand that political control is to their own benefit. This psychological awareness and fear of uncontrolled political power gradually stimulated a deep desire for religious freedom and absence of political domination. Consequently, democracy developed, its most important characteristic which is the control and limitation of its political power. And it is this limitation which people have for such a long time treasured.

The growth of production, however, and the materialistic view of life which the 19th century and the Industrial Revolution have given birth to, gradually came to a new re-emphasis of political values. Material and financial equality is the greatest political value today; freedom and limitation of political control have fallen into the background. Such, however, is the spirit of our times.

These renewed emphasis on political values will have important implications for the future of our children. The trend towards socialism is a trend towards increasing governmental power (a thing that our forefathers had feared so much) and a trend towards slackening of individual responsibility.

(Continued on page 11)

Mysteries of the Universe Comets

Did you see the Comet that streaked across the sky last October 20 and 21? If you got up early and were miserably disappointed for your efforts, there is at least a little comfort in the fact that thousands of others had the same experience.

Contrary to enthusiastic newspaper reports the comet was visible for a very short period and that only given the most favorable circumstances.

Why was it not visible for a longer time each night? Because it approached the sun from the opposite side compared to our own position. If the earth was, so to say to the west of the sun, the comet came in from the east, with the result that it was visible only just before sunrise. Because of massive cloudbanks that often accompany sunrise in the fall very few people saw it, excepting possibly those living farther south where the comet would rise higher above the horizon.

There is a possibility, depending on the comet's orbit, that it will be visible later in the Night sky, after it has completed its trip around the sun. But it is not very likely to provide a bright spectacle, because by then it will be so much farther away.

What is a comet? The newspapers were rather brief on the subject, but they did tell us that comets are small accumulations of space matter, possibly some 10 miles or more across, surrounded and held together by frozen gases. They travel through space at fantastic speeds and, like planets, they move in a prescribed orbit around the sun. The difference is that the orbits of the planets are almost circular, but the orbits of comets are very long ellipses. Think of a gigantic safety pin and you have a good picture of the orbit of a comet. How long is the safety pin? Long enough for most comets to take a hundred to two hundred years for one round trip and they travel on the average at speeds of thousands of miles per second.

When a comet approaches the sun several things happen. First its speed increases, then the frozen gases begin to glow under the influence of the sun's rays, and then some of the gases are swept away and stream behind in a beautifully luminous tail. Also measuring the frozen gases, the "head" of the comet may be as much as a thousand miles across. It gives off a bright light that in the most favorable circumstances may compete with the light of the moon, while the luminous tail may be as much as 100 to 200 miles long. Nothing spectacular as far as comets go.

Some are so bright that they are clearly visible even in full daylight and if they are in a position that leaves it in our field of view in the daytime as well as at night they present a very awesome spectacle indeed.

One curious thing about comet's tails is that they are always pointing away from the sun. This is because the gases sweeping out from the "head" are carried along not so much by a slip steam of the comet as well as by the radiation streaming out in all directions from the sun itself. So when a comet travels away from the sun, it goes tail first.

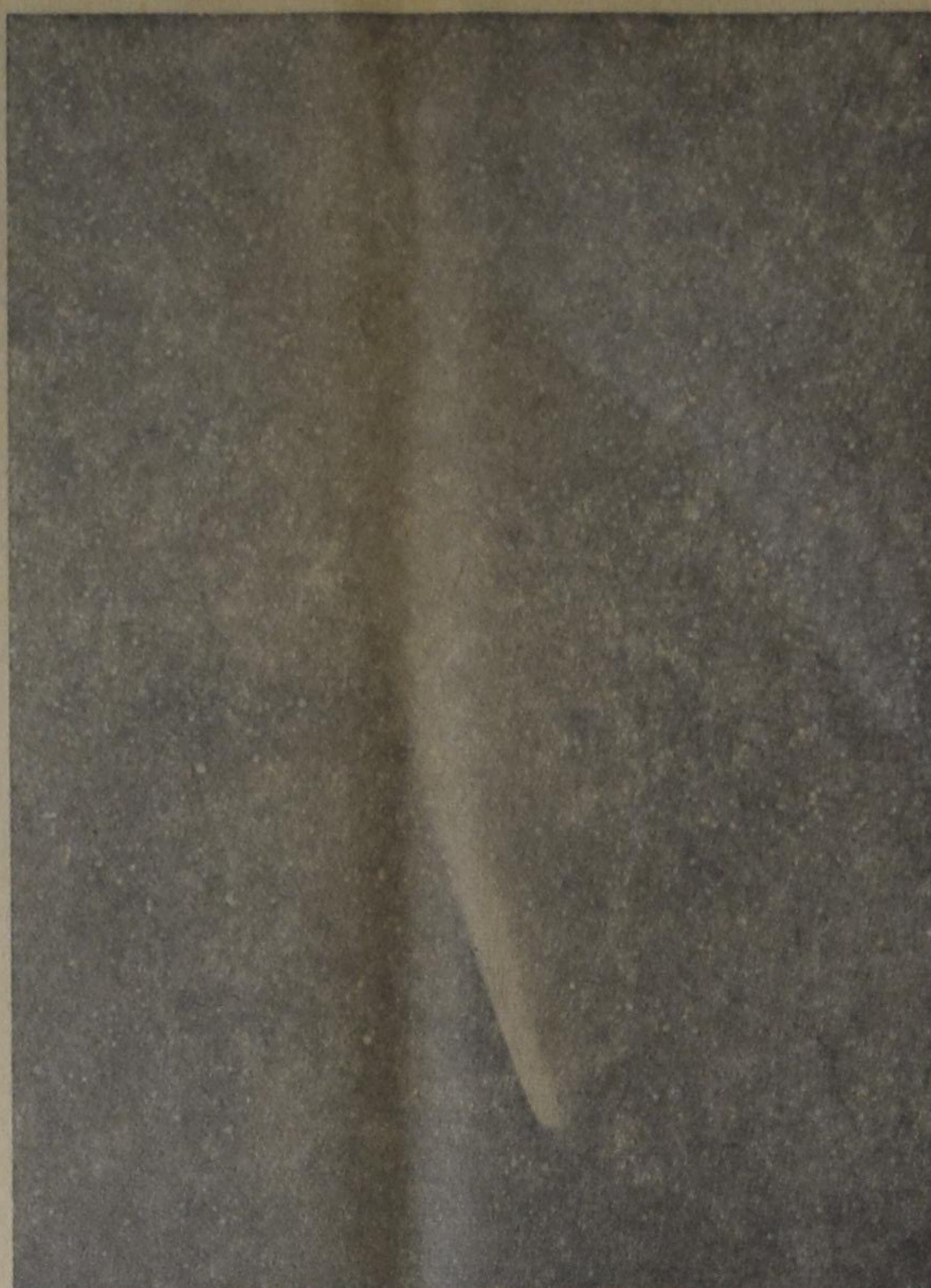
Where do comets come from? No one knows for sure, but practically the entire world of astronomers today accept the theory of the Dutch astronomer Professor Van Oort of Leyden University, who believes that there are millions upon millions of them circling the sun somewhere far beyond the orbit of the outermost planet, Pluto, which is some 4 billion miles away from us. Out of every one hundred thousand comets in that "cloud" only about one ever comes close enough to the sun to be visible from earth.

What makes them approach the sun? The question cannot be conclusively answered but it is thought that under the influence of the gravitational fields of stars other than our sun the normal orbits of some comets are suddenly changed into the long elliptical ones. Then they start "falling" towards the sun; the plunge may take hundreds of thousands of years and all that time the comet is nothing but a tiny dark cloud of dust and gases that only lights up like a torch when the rays of the sun strike it.

As it comes close to the sun two other things may happen. The comet's tremendous speed in its orbit will prevent it from falling directly into the sun, but it may brush almost over the surface, say as little away as 30,000 miles away from the burning inferno. The gravitation of the sun will hug the comet in a nearly deadly embrace, but again the comet's speed will not allow it to fall into it. Instead it will, after completing a swift hairpin turn, fly away from the sun along the opposite leg of its orbit, back to where it came from, never to return. But then it may get caught in the gravitational field of one of the planets it has to pass. Jupiter, for instance, has caught many comets, because it is the largest of the planets and has therefore the strongest gravitational pull. In that case Jupiter becomes the opposite end of the safety pin, making the comet whirl around again for another plunge towards the sun.

Such comets, caught in the gravitational field of the planets come back with great regularity. There are only about 50 of such comets and they're called periodic comets. They are not with us forever either, because each time they whirl around the sun they loose a certain amount of their gases and finally they disintegrate and disappear altogether. What is left of them, some scattered dust, may later become visible in the form of a meteor shower.

The most famous of all periodic comets is called Halley's comet. Mr. Halley, an English astronomer, who made a special study of comets, was the first to discover that some comets come back. There was one particular comet which he traced back as far as 240 B.C. It has appeared ever since with intervals of 76 years, standing over the battlefield of Hastings in the year 1066 when Harold, King of England met his defeat and also lighting up the destruction of Jerusalem. It has last been seen in

Comet Honda - Bernasconi, which was visible for a short time on the Northern hemisphere in June 1948.

1682 and Halley predicted that it would return in 1758. The astronomer had died by that time but in the spring of 1758 Halley's comet again shone brightly in the night sky.

The same comet has put in several appearances since, the last one in 1910, and it is expected again in 1986. If our Lord does not return before that many of us may see it, although by now the comet has lost much of its splendour. Even in 1910 it disappointed many observers.

But then we may witness the appearance of a new and much brighter comet long before that. Every year astronomers find seven or eight new ones and one of them may well be as spectacular as some that have appeared in the previous century and that were visible even in bright daylight.

If we do get to see such an awesome sight we will probably be better able to understand why comets struck such fear in the hearts of primitive peoples, who generally believed that there was a definite connection between events in heaven and life on earth. Because of their unexpected appearance and capricious behaviour comets were regarded as heralds of dreadful disasters such as death of kings, the outbreak of plagues, floods, earthquakes, etc. Some have thought that the star the wise men saw in the east may have been a comet. Even though this is not impossible, it seems highly unlikely, since the astrologers regarded whatever they saw in the sky as a good omen.

It does seem that comets appeared in far greater numbers in olden times, there are so many reports of them. There was a large one in 373 B.C. that was connected with an earthquake in Achaea. Another in 341 B.C. got the blame for a huge gale that ravaged the city of Corinth. Still another one had something to do with the death of Julius Ceasar.

There is only one instance in which the appearance of a huge comet was connected with a happy event. This one appeared shortly before the year 1000 and was generally regarded as a sign that Jesus would return on the clouds of heaven. Of course to thousands that prospect spelled doom.

Even when the true nature of comets was known they often struck deep fear in the hearts of people. This happened for instance in 1832 and again in 1910. Both times astronomers calculated that a comet would approach earth so closely that our planet would have to pass through its tail. Now it was known that these tails consist of highly poisonous gases such as carbon, cyanogen, methane, etc.

Many scientists predicted that all life on earth would be snuffed out in a moment and that, to use a biblical description of the end of the world, "the very elements would disintegrate in fervent heat", leaving nothing but dead and cindery planet behind.

Of course nothing of the sort happened. The gases that make up comets' tails are so rarefied that they are completely unnoticible even if they would penetrate into our dense atmosphere. The dire predictions caused great anxiety nevertheless, because only a believer can face such a prospect with complete confidence.

JOHN VRIESINGA

Let's Play Chess

Editor: Mr. C. HESS

SOLUTIONS OF THE SEPTEMBER PROBLEMS

No. 172 (Niemeyer)

The crowded diagonal from left to right contains the secret of this problem. 1. B-B5, thr. 2. KxN and 3. N-R2 mate. (Dutch: 1. Lf5, dr. 2. Kg1: en 3. Ph2 mat).

Black has some defense against this threat. In every case the meaning of the diagonal becomes clear.

A. 1. —, NxP; 2. NxNch, QxN; 3. R-Q3 mate (the pinning of the Pawn is used).

B. 1. —, P-K6; 2. N-B6, NxP; 3. NxP mate (the pinning of the Queen is used).

C. 1. —, QxP; 2. R-Q3ch, PxR; 3. NxQ mate (the pinning of the Knight is used).

(Dutch: 1. —, Pe5:; 2. Pe5:†, De5:; 3. Td3‡ (want de pion is gepind).

1. —, e3; 2. Pf6, Pe5:; 3. Pd4: mat (de Koningin is gepind).

1. —, De5:; 2. Td3†, ed3:; 3. Pe5:‡ (het paard is gepind).

Niemeyer gave an excellent problem in my opinion.

No. 173 (Dawson)

This one turned out to be a tempo problem. The only possibility is 1. 0-0-0. (In English and Dutch the same.)

1. R-Q1? (Td1) is insufficient because of 1. —, QxN (Dh4:); still more because of 1. —, N-B6ch (Pf3†).

No. 174 (Schneider)

Again a two-mover and a very easy one. 1. PN2-N4 (b4). The Queen just waits which black Pawn will move . . .

No. 175 (Drese)

After 1. N-B6 (Pc6) there is no chance for Black to escape. All the two-movers were rather simple this time although all were tempo problems.

From Kuyper to King

(Continued from page 9)

DR. SCHROTENBOER

There has been some criticism of this whole matter. The Dutch daily Trouw wrote that my good friend Dr. P. G. Schrotenboer had expressed his critical sentiments in a recent issue of The Banner. Was the FU still moving in Kuyper's line when it decided to give King this honour?, so Dr. S. asks. Further, with reference to the activity of negroes in the U.S., he wonders whether civil disobedience can ever lead to civil rights. I suppose he refers to demonstrations without police-permits, etc., and perhaps even to the Los Angeles riots. But Dr. S. also cautiously adds that perhaps the reasons behind this decision can better be understood from the Amsterdam vantage point.

When Dr. King arrived in Amsterdam, journalists duly (!) asked him about this matter of "civil disobedience". He answered that at times justice may require a violation of existing law. Civil disobedience may at a particular moment be one way to achieve a justifiable goal. At times the greater end may justify an immediate means.

EVANGELICAL POLITICS

What must be said of all this? In my view there are definitely negative as well as positive sides to the matter. Only, I believe that in this case the positive outweigh the negative, and that for this reason the FU deserves our approval in standing behind King's cause. At times in the history of the Christian church one must make a radical decision even — perhaps especially — when one is faced with an immensely complex situation, such as the race-issue. Radical decisions hurt, and sometimes in the wrong places. Many sincere members of the evangelical-reformed community do not understand the decision in favour of Dr. King. Martin Luther King is not a Calvinist. Civil rights have often been defended on the basis of a shallow humanism. Many race-demonstrations have led to excesses, to unnecessary destruction of property. And the behaviour of many negroes in Los Angeles was indeed a wrong sort of "civil disobedience" (as King himself stressed). Indeed, there are negative sides in the struggle for greater social freedom for the American negro.

Nevertheless, I am convinced that the Christian must be the first to support the Negro and the Puerto Rican in their struggle. It is wrong to say that the negro better learn to help himself the way we — whites — have learned to help ourselves. This is wrong on political grounds, for the citizen can only "help himself" because the total social, legal and educational climate assists him. And that "assistance" is not available in an equal manner to the non-whites. The Negro could not improve his lot by his own initiative before 1865 because he was a slave; in many instances he still cannot de so in 1965 because it is un-Scriptural. The Bible clearly teaches a variety of ways in which we are responsible also for our fellow-man. American individualism has sometimes blurred our understanding of Scripture here.

THE CHRISTIAN STATE

The Christian state will strive for equal legal opportunity for all sections of the nation, without regard to colour or creed. Since there is a great degree of discrimination and thus lack of equal opportunity because of "creed" we in Canada are fighting our battles. We are struggling against discrimination with respect to Christian schools. We support the CLAC in its efforts to gain an equal bargaining position in industry for those who cannot share the beliefs of a neutral union. We do indeed fight for the right of minorities — rights which have not found their way into the statute-books because legislation has been molded by the principles of humanism. We also ought to support negro-citizens in their efforts to remove the last links of slavery's chain. As Christians in the first place. For this reason, I believe, Dr. King was honoured by the Free University.

And what about "civil disobedience"? I do not want to defend anarchy here. Politically, we too are anti-revolutionary. We want to give Caesar his proper due. But also, we obey God rather than men. That is also an element in the Calvinist's political creed! There may be laws on the books which in the final analysis may cause us to rebel. The history especially of Calvinism shows that a measure of civil disobedience was called for whenever Caesar became a tyrant: Huguenots against Louis XIV, Puritans against James I, the "Geuzen" against Philip II, the "Kleine Luiden" against William I and the "onderduikers" against Hitler. Good Calvinists, all of them. And what would happen if today the Province of Ontario banned all Christian schools? We would become civilly disobedient!

I am not suggesting that the battle for civil rights is to be equated with the struggle for religious rights. But there are analogies. And I believe that we are reminded of these analogies when we travel the road from Kuyper to King. When Kuyper was eighty years old he had done his share: founded the FU, organized a Chr. political party, organized a confessional reformed church, and helped mold a national Chr. school system. But the old man was not satisfied. In a famous speech of 1918 he asked, **Wat Nu?** What is **Next?** And his answer: Christians, let us now fight for Social justice. Kuyper wasn't bothered by race-problems. Today we are. And I feel that we are moving in Kuyper's line if we — with the Free University — learn to see the race-problem from Martin Luther King's point of view.

October 20 was a great day in the history of the Free University. Indeed!

MORE SUBSCRIBERS is a must for the expansion of our paper. Would you lend us a helping hand?

REFORMED CHURCHES IN THE NETHERLANDS DEBATE POSITION OF WOMEN IN THE CHURCH

The Synod of the Reformed Churches in the Netherlands (Gereformeerde Kerken), meeting at Lunteren, debated at length the question whether the offices in the church should be opened to women. A study committee had recommended that a place be accorded women within the ecclesiastical offices. The Synod's advisory committee proposed that the Synod that there are no Biblically valid reasons why women may not participate in the official services of the church. In opening the offices to women, the advisory committee proposed, account should be taken of the complementary position which the Scriptures accord the woman as a helpmeet to man and her official task should also be complementary.

In the first course of the discussion two alternative motions were presented. The first asked Synod to declare that there are all sorts of pastoral and diaconal tasks for women in the church, but that these should not be considered official. The second motion proposed that teh office of deacon of deacon be made accessible to women and that further consideration should be given to the question whether the offices of elder and minister should be opened also. Mrs. Ridderbos-de Rooij, who served on the Synod's study committee, stated that women are Church members in full right and therefore should be given opportunity to serve the church fully in an official way. It is not permitted, she said, that the church today exclude half of its members from the offices of the church.

Twenty amendments were presented to the proposals and the Synod decided to place these in the hands of the advisory committee. The committee has been asked to consider these amendments and to present a revised report to the Synod when it resumes its work in January.

(RES)

INTERNATIONAL FLOWER ARRANGING AT THE "ROYAL"

Demonstrations of flower arranging by six of the world's leading designers will be one of the new features at the 1965 Royal Agricultural Winter Fair.

This year's "Royal" is held at Toronto's Exhibition Coliseum from November 12th to 20th.

Floral designers from six countries will show their art every day at the "Royal's" Flower Show. This is the first time in Canada that such a demonstration is being held.

The World Around Us

The Bible does not speak of governmental limitations, but history has proven that the most limited government is best capable of guaranteeing religious and individual freedom. Loose that freedom and you will either loose your life or your Savior.

Did you say that the governments who do not come up with social welfare programs are ignoring their responsibility? But who told you that this is the government's responsibility? The Bible did not; that is quite clear. For the Bible shows that social welfare programs are no governmental responsibility at all. When Jesus said "Feed the hungry, cloth the naked, help the poor, and love your neighbour as yourself" — in short: "treat your neighbour as you would have him treat you" — Jesus was not addressing a group of government officials; instead he was addressing you and me. It is not the Government's responsibility to attain to some sort of financial equality, but it is the individual's responsibility. Individuals, however, no longer want to execute their responsibilities, and have apparently delegated them to the government. If such delegation continues, the next generations may find that delegation of responsibility has paved the way for renewed dictatorships.

H. R. JONKER

REFORMED ECUMENICAL CONFERENCE IN 1966 WILL STRESS PRE-EMINENCE OF CHRIST AND NEED OF SELF-CRITICISM

"In all things, including ecumenical action, Christ must have the pre-eminence", So stated Dr. Paul G. Schrotenboer, General Secretary of the Reformed Ecumenical Synod, in describing the theme of the R.E.S. Regional Conference for July 26-28, 1966 in Grand Rapids, Michigan.

Under the general theme, Christ or Chaos! the Conference will show that Christ is the Power of the gospel, the Head of the church, the Key to unity, the Hope of the world.

"Chaos is the only alternative to Christ", Dr. Schrotenboer stated. "Apart from him the world is lost, the churches are confused and our age is disillusioned. Christ alone is the answer. This we shall humbly and boldly proclaim".

"Lest we give the false impression", the General Secretary also explained, "that all Reformed churches are already fully united in the proclamation of Christ, the conference will also face the nettlesome issues which separate Reformed churches. Christ is the critic (kritikos) of his church; our differences must be tested by His Word."

Speakers at the conference will be Dr. Joel Nederhood, Radio Minister of the Back to God Hour; Prof. Edmund P. Clowney, acting President of Westminster Theological Seminary; Dr. Aiken Taylor, editor of the Presbyterian Journal; and Dr. John W. Sanderson, Dean of Covenant College.

The second day of the conference will feature a panel discussion under the theme: Christ the critic of His Church: testing our differences by His Word. The moderator will be Prof. Bruce Willson of the Reformed Presbyterian Theological Seminary. Others on the panel will be Johannes G. Vos, Gordon J. Spykman, Edmund P. Clowley and Jerome de Jong.

The conference will provide an atmosphere and setting in which participants can reflect upon the abiding task of the church: the proclamation of the Gospel. Participation will be open to all. The site of the conference is the new beautiful 'Knollcrest Campus' of Calvin College.

THE WORLD OF BOOKS

KEEPING THE SPIRIT OF CHRISTMAS,

by Rev. Handel H. Brown.
Published by Eerdmans Publishing House,
Grand Rapids, Mich.
167 pages, $3.50.

Here we have a book with excellent meditations on the real meaning of Christmas. If we want to celebrate a true Christ-feast and refuse to go along with the trend of celebrating Christmas as a secular festival, we must prepare ourselves for it. We must cultivate the spirit of expectancy; we must be personally involved in the service of the Lord, Who became flesh. Starting from this premise the author confronts us with the Gospel of Christmas in a very refreshing way. These meditations are written for you and me in the year 1965, for man in his modern predicament. With well chosen words, in vivid and sometimes picturesque prose the Rev. Brown shows us the implications of Christ's birth for our everyday's life.

The many Christmas poems of earlier and modern poets contribute greatly to the value of this book.

In the manifold Christmas celebrations, organized by all kinds of societies in the weeks before Christmas, we meet with a big problem: —What shall we do at those evenings besides staring at the candles and singing and singing again and again the Christmas hymns. How can we avoid the pitfall of cheap and second rate entertainment at these meetings?

A partial answer is given by a book as this one. Societies, order it and use it! You will not regret it!

In conclusion a few quotations which are characteristic for the author's style of writing: "If we are to get ready for Christmas, we must bring ourselves to see that the whole emphasis of religion must not be laid on one aspect of it. We must accept the whole Christ. We must relate Christmas to the whole Christian Revelation" (p. 21).

"Religion does not end in feeling. Neither does it feed upon sensation . . . The Song of Bethlehem which we must sing is, O Come, let us adore Him, Christ the Lord. But here, as indeed everywhere else, we must sing "praises with understanding". To adore is to yield ourselves in glad response to the adorable. It is to lose ourselves in the love and service of Him whom we adore" (p. 32).

A final word to our ministers: If you are going to preach about King Herod's meanness and cruelty in this Christmas season and if you are looking for an attention catching theme, why not try this one: "The Babe and the Bully" (p. 60)?

A. De Jager

The Freedom to Go Elsewhere...

Henry Segger is an experienced plumber and pipefitter who, until recently, held a foreman's position with an Edmonton plumbing firm, Economy Plumbing Ltd. He had worked for this company for four years to the full satisfaction of his employer and himself.

On September 20, 1965 Mr. Segger was told that his employment would be terminated. A reluctant and somewhat negligent employer had failed to pay sufficient attention to his employees' freedom of association. As a matter of fact, the employer stated in writing that he regretted losing Mr. Segger, but that he had no choice in the matter.

What caused such an unfortunate incident to take place?

Something that by now has become a wearisome and all too familiar pattern: the combination of an employer who has sold out his employees and a union that has a very narrow and self-centered concept of its role together with an inflated idea of its authority. The management of Economy Plumbing Ltd. had signed a union shop agreement with Local #488 of the United Association of Journeymen and Apprentices of the Plumbing and Pipefitting Industry of the United States and Canada.

Mr. Segger explained his conviction regarding labour relations and unions in writing to both the employer and the union. Mr. John Olthuis, provincial representative of the C.J.L. Foundation, met with officials of the union in an effort to explain Mr. Segger's position. It had been made very clear that Mr. Segger could not endorse the man-centered and socialistic principles of Local #488 because of his commitment to the Christian Faith.

Mr. Segger even offered to pay the equivalent of union dues to a charitable organization in order to prove good faith. At first it appeared as if the union would cooperate. After Mr. Segger protested the unauthorized deduction of union dues from his pay cheque, this was stopped and the money was then channeled to the Red Cross.

This was not for long, however. Soon Mr. Segger was badgered with demands to join the union. His fellow workers started to apply pressure. They refused to work with him and even talk to him! The situation was becoming unbearable. Then, September 20, 1965 the Company informed Mr. Segger that at the request of Local #488 it was forced to terminate his employment, effective immediately.

Thus another dark page has been added to the annals of secular trade unionism, bespeaking these unions' disregard for the honesty held and deeply felt convictions of Christian Canadians.

The Edmonton Journal subsequently carried a news account of this case of flagrant discrimination, having been given a news-release by the Christian Action Foundation and the C.J.L. Foundation. Under the heading "Religious Beliefs Cost Worker Job" this paper described Mr. Segger's dismissal and quoted a union official as saying that the firing had nothing to do with discrimination and that Mr. Segger was free to go elsewhere.

A local T.V. newscommentator also described this incident and sided with Mr. Segger.

We are grateful to be able to report that Mr. Segger soon obtained other employment. Nonetheless, his experience has again demonstrated the dire need for making the Canadian Bill of Rights a meaningful document and for calling halt to the dictatorial ambitions of the secular unions.

The Alberta government is considering the passing of a Human Rights Act in the near future. It is hoped that the government will pay special attention to the plight of workers who are now deprived of a fundamental right, and that it will see to it that freedom of association is restored in the province.

We have approached the Alberta government with a request to make a presentation of this vital issue. When such a presentation is made, we shall have to remind the government of Mr. Segger's shameful dismissal in order that it will be impressed with the need for corrective action.

The C.J.L. Foundation

FROM HITHER AND YON

A RESULT OF THE UNITED CHURCH'S NEW CURRICULUM

A group of Elgin Presbytery parishioners has withdrawn from the United Church of Canada to establish its own non-denominational church.

Lloyd Paton, spokesman for the group — all from areas near St. Thomas — said yesterday the withdrawal resulted from objections to the United Church's new curriculum and "dictatorial" practices.

Mr. Paton said a minister of the Christian Missionary Alliance has been engaged and the group will hold services in nearby McBride next Sunday. He said more than 30 persons have signified their intentions to join the new organization.

The group has been fighting centralization for nearly a year. The nited Church plans to amalgamate the churches of McBride, Iona Station, Shedden, Lawrence Station and Frome.

"We plan on being interdenominational for a year or two," Mr. Paton said in an interview. "And then if we decide to join up with another denomination we'll be free to do so."

He said the major objection is to the church's new curriculum, "but we also object to the dictatorial way the church is run. They might listen to you, but they do not take it in."

He said a commission was appointed by the presbytery to investigate the group's complaint against amalgamation of the pastoral charge, but the presbytery disregarded a commission recommendation that only three churches be joined — Iona Station, Shedden and McBride.

"We're just getting fed up," Mr. Paton said ". . . we just decided to pull out."

The Hamilton Spectator

Remembrance Day

"t'Was over . . .
Stealthily the rain began to fall . . ."
It made the eddy currents in mud pools,
It washed away the blood stains from the soil,
It gave a clean look to a rubbled street,
It rinsed torn leaves from dust and battle smoke,
And here and there a bud began to poke
Through war's debris, and trampled daffodils
Showed glints of yellow on the distant hills.

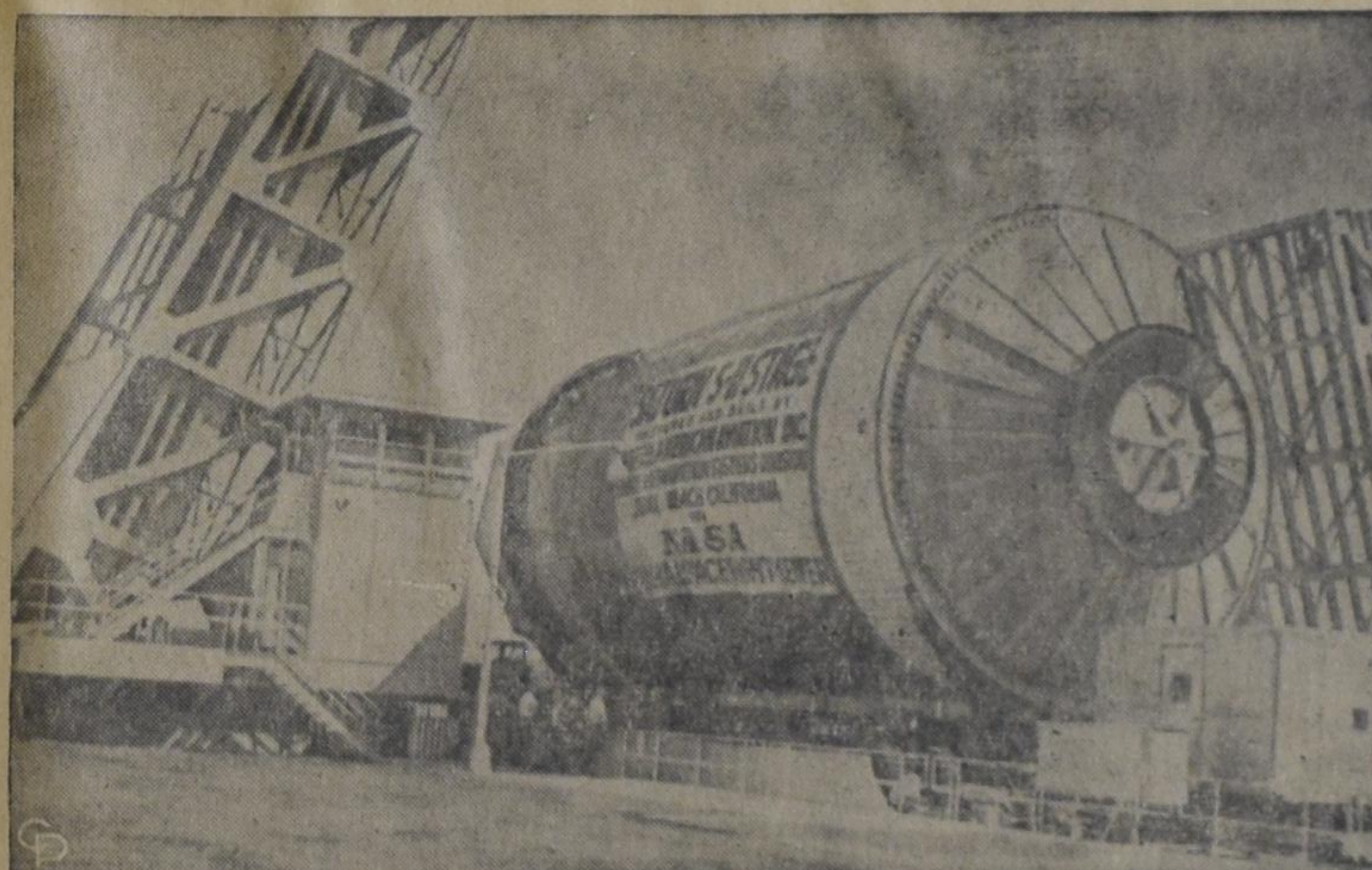
Stealthily . . . the earth began to show
Her wounds of war, her casualties lay bare —
Still forms not yet entrusted to her care
Lay waiting for the hand to cover them,
To hide them in the bossom of the soil,
And list them as a number — unknown to man
But known to God, a number on a cross
That marked their place — a nation's bitter loss.

Stealthily . . . a city came to life,
Souls shaped themselves to beings, there was hope.
The nightmare of cruel suffering had passed,
The dawn awaited, there was love and light.
And mankind sighed, "Oh, might the rain now end,
We shall rebuild our walls and kindle fires,
We will forget the past, we will aspire
To greater heights — our land shall ne'er be lost."

"Stealthily, the rain began to fall . . ."
So reads the record twenty years ago.
The great empyreal God had ordered rain,
It bowed the willows in obeisance,
It seeped its course through mounds cast yesterday,
It scuttled sombre clouds to gather all the tears
In symbolism, for t'was here that Jesus wept again.

"Stealthily, the rain began to fall"
A pause — a time to think . . .
"Now lift your tools, but — man agree
That you shall do it in remembrance of me.
Must I return — and cause but once
Ploughshares and pruning hooks be recast into guns?
Ah man, what then shall be your destiny!
So — do all in remembrance of me."

J. VISSER.

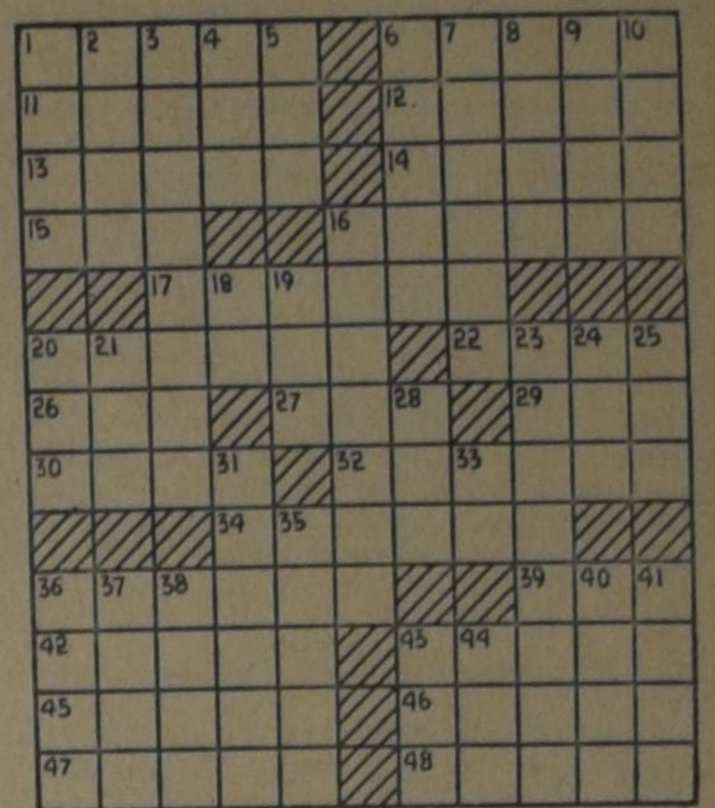

FIRST ARRIVAL—The second stage of the powerful Saturn V Moon rocket passes through a bridge across State Route 43 en route to the newly opened NASA facility at Gainesville, Miss. It is the first to be tested at the facility, under construction for 29 months.

NOW THE SMALL FRY ARE MARCHING—Children in Chattanooga, Tenn., stage a march of their own to show support for Mrs. James Kelley and her Marine son, James Jones, wounded in Viet Nam action. They carry signs reading "Down with Viet Cong. Up with James." They "marched" to the Kelley home for a short prayer service.

CROSS WORD PUZZLE

ACROSS
1. Shoe ribbons
6. Gounod opera
11. Past: archaic
12. Speak
13. Warbles
14. Stone pillar
15. Torrid
16. Skimpy: colloq.
17. Less difficult
20. Disembarked
22. Crust on a wound
26. Old times
27. False hair
29. Exist
30. Pant
32. Kind of sleeve
34. Lodged
36. Lament
39. Ribbed fabric
42. Prayer endings
43. Convex moldings
45. Scorch
46. Cleanse of soap
47. Facing a glacier
48. Packing boxes

DOWN
1. Flog
2. Exchange premium
3. Vies
4. Language course: abbr.
5. French prohoun
6. Railroad signal flare
7. Volatile oils
8. Indians
9. Vend
10. Three-spot
16. Golf club
18. Public notice
19. Stitch
20. Support
21. Axilla
23. Large kettles
24. Constellation
25. Peak: Scot.
28. Herd of whales
31. Tines
33. Earth as a goddess
35. Caravan stops
36. Game fish
37. Give forth
38. Less: music
40. Otherwise
41. Desserts
43. Grampus
44. By way of

SOLUTION to previous Cross Word Puzzle

Servant of Slaves

BY

GRACE IRWIN

(44)

Whatever Captain Hardy thought of the change in his first-mate, he had to admit that it made him no less efficient an officer or pleasant a companion. He was glad enough, after the report of his fever had reached him from the Plantanes, to see his right-hand man alive and well, so glad that he made no comment when Newton quietly dispensed with the service of his allotted slave.

It was evidence of the change that John himself, for the first time, was stricken with compunction on the woman's account. It was a subject on which he could not let his thoughts linger; for, with returning vigour, he found that, though he was given victory in his warfare against the flesh, the struggle against each recurring temptation was no less a sore one. The Bible, which he now read with stubborn regularity, grew in interest for him. The prayers which, in spite of wandering thoughts and frequent coldness of spirit, he offered daily as well as in time of special need or conviction, never failed to remind him that he was no longer his own.

He found to his surprise that with the change had come a lightness of heart and a greater zest for life than he had ever known. Instead of a sense of irksome restriction he felt as though he was at last unshackled. Even the slow dragging of month after month at the coast where, as he wrote to Jack Catlett, he had not been ten days in the half-year on board ship in his constant quest to purchase souls "for whom we are obliged to take as much pains as the Jesuits are said to do in making proselytes," could not reduce this new sense of the goodness of living. Jack had engaged him to write at every opportunity and John hoped that Polly would be reminded favourably as he wrote "sometimes venturing in a little canoe thro Seas like mountains, sometimes travelling thro the woods, often in danger from the wild beasts and much oftener from the more wild inhabitants, scorched by the sun in the days and chilled by the dews in the night". Yet he could continue, "I assure you I never was so happy in my life . . ." He hoped too that Polly, who laughed so easily and adorably and whom he had been too tongue-tied to amuse, would be interested in his account to the monstrous fish which he caught in March at Rio Sesters: "Sixteen foot broad and his liver only weighed near 200 pounds. I have heard some people, who would invalidate the story of Jonah, pretend there is no fish capable of swallowing a man but I believe if this had met one of them in the water he would have convinced him to the contrary, for he had a mouth two foot, three inches wide and a proportionable swallow." He included several Latin tags to let Jack know that he was progressing with his study of Latin and indeed he was, though he wondered, as he struggled through the Odes and Epistles without a dictionary, checking his accuracy when he returned to the ship by an old English translation and a Latin Bible which he had acquired before leaving England, why he should have considered Horace the best author for a beginner. But the labour served a double purpose: often far into the night occupying his mind, and giving him a feeling of achievement in his effort to prove a husband of whom Mary would not need to feel ashamed.

"All ready. Heave away." John took his seat in the longboat and the men proceeded to cast off the ropes. It was a fair afternoon and, with the pleasant sea breeze, he estimated that they would reach land up river in time to take on their last load of water and firewood before darkness fell. Their last load! Tomorrow was the day of departure for the Middle Passage. Thank God, these eight difficult, dangerous months on the Guinea coast were safely over. Next time he came it would be as captain. Well, he had had his share of these long-boat trips.

"Mr. Newton."

Captain Hardy had emerged from his cabin to the deck above.

"Aye, Sir?"

"Come aboard."

The men stopped in the act of casting the last rope. John, with the unquestioning obedience of ship discipline, but with surprised eyebrows, swung himself back on deck, wondering what addition the Captain had thought of in the five minutes since he had received his order.

"You wished to see me, Sir?"

"Yes." Hardy was non-committal. "I've decided to send someone else in your place. Mr. Blodgett!"

"Aye, Sir."

"You will take care of the boat this evening, in Mr. Newton's stead. The men know where to get the wood."

"But, Sir —" began John.

Hardy paid no attention. He repeated to Blodgett the instructions he had given a few minutes earlier, and presently the second mate took the vacated seat in the long-boat. It pulled away from the ship's side and hoisted its sail to the following breeze.

John remained standing dutifully at hand. To his surprise Hardy turned back to his cabin.

"What am I to do, Sir?"

"Oh," — the Captain swung on his heel as though surprised — "anything you like."

"But why — I have always gone with the boat."

"I took it into my head to send someone else," said Hardy laconically and disappeared, leaving John staring after him in exasperation. He should, he knew, be glad of a night in the comparative comfort of his cabin, but he was restless, and the activity of the long-boat suited his mood this last night on the coast better than the crowded inertness of an anchored ship. He did not feel like reading Horace. He had devoured all his other books. In the boat at least he would be free of the temptation which came with idleness and opportunity.

He caught himself up sharply. "Count it all joy, my brethren, when ye fall into manifold temptations'," he muttered, "'knowing that the trial of your faith worketh patience —'" Very well. He would try to let patience have its perfect work. He was not so sure that he could count it all joy.

Dawn next morning found the ship astir with preparation for sailing. The atmosphere was charged with excitement, almost with joy. Except for the two hundred and fifty blacks arranged like books on shelves below deck, those on board felt as if home and pay and rest were already in sight. The dangers of the Middle Passage, the constant labour and vigilance required in a crew already depleted by African fevers, to guard and wash and shave and exercise ten times their number, the ever-present threat of disease among the slaves and its contagion, the storms of the North Atlantic — none of this weighed for the moment with men who had survived the perils of coastal trading.

"Mr. Newton."

"Yes, Sir."

"No sign of the boat yet?"

John, who had been inspecting the barricadoes, where a rumour had reached him of suspicious activity among some of the men slaves, realized that the boat's return was long overdue. He stared up the sound and shook his head. The Captain expressed himself with profane eloquence on the delay, and John diplomatically refrained from reminding him that he had always brought the boat back and had its cargo unloaded an hour before this time.

The sun rose higher. Preperations completed, all but diurnal activity ceased. The slaves, chained in couples, were brought up on deck for air. Even to them, some of the impatience which was fast turning to anxiety communicated itself, and their rolling glances at the land from which they were being raped also scanned the broad waters of the river's mouth for a sign of the boat.

The boat did not come. In the afternoon a long canoe, skilfully paddled by blacks through the ground swell, brought one sailor who had drifted ashore on a piece of firewood when the overused hulp sank without warning in the night. Of Blodgett and the other five there was no trace, although they sent out the punt and yawl and delayed the **Brownlow's** sailing. "I heard them go down," the survivor repeated dully in answer to questioning and, after several days of unrewarded search, they were compelled to believe him.

Newton, standing beside Hardy when the canoe came alongside, heard the first report of the catastrophe a moment before the personal significance struck home, even as a man sees the smoke of a distant explosion in a moment's silence before the noise reaches his ear. Then he turned to the Captain, who at the same moment turned and looked at him.

"It came into my mind to keep you on the ship," Hardy answered the unspoken query, and again, as though defending himself against a charge, "I just took it into my head to send someone in your place."

For days John walked under a strange sense of destiny and in the attitude of the crew he discovered an awkward respect, as for a man set apart. Hardy alone denied any belief in a particular providence, but he was greatly moved by the occurrence. "It came suddenly into my mind," he said musingly long after they left the coast.

"Dear Polly," wrote John and sat, tapping his pen-point on the table before him until it was blunted and he had to mend it with his pen-knife. Even the morning prayer in which he had committed his disappointment to the Lord had not softened his distress. It was mid-July, over a year since Mary had given assurance that she would make no drastic decision for a twelve-month, and at this rate it would be four months at the least before he could reach England. The orders awaiting the ship at Antigua to dispose of their cargo at Charlestown instead gave little disappointment to the rest of the crew, for whom the liveliest city in America had considerable charm. But John Newton found his philosophy sorely tried. "When I think of you (which is but always)" he want on, restraining the impulse to address her by some of the endearments which he used in his imaginary conversations, "to reflect that the only method I have of aspiring to your favour in a proper manner may possibly render it impracticable for me ever to attain it at all, makes me dull in spight of all my resolutions to the contrary." He went on in studied similes to express his fears and his refusal to give up hope. The letter, re-read, looked dismal as he felt and he was tempted to tear it up and begin again. Instead he decided to appeal to her sense of humour. "If you could form an idea of my situation while I write this, it would render apology for blunders, etc. quite needless. I am shut up with almost as many unclean creatures as Noah was and in a much smaller ark. I am, with an unabated passion and regard, your faithful admirer and humble servant — J. Newton."

The comment on his situation was not exaggerated. It was his first experience of the Middle Passage in a crowded slaver and, though it had been decimated and three of the crew had been buried at sea. The consequent atmosphere of sickness which no amount of fumigation could entirely dispel, the scenes of misery and horror, the occasions on which he had been called to give orders when living and dead had been found in the morning shackled together, he had schooled himself to endure, as concomitants of the trade in which he was permitted to make his living. He had been counting the days, however, till the sale of their living cargo and the consequent improvement of conditions on board ship. There were other features of the trade which he did not regard as necessary and which he was determined to avoid when the authority became his. He would not put the men in iron collars, without very good reason. And he would not, whatever the provocation, resort to the cruelty of punishment which Captain Hardy dispassionately employed.

"It is more economical in the long run," was his laconic reply when Newton ventured to protest the prolonged use of thumbscrews and the killing floggings to which two leaders of an attempted insurrection were subjected. "Make an example of these and we'll have no trouble with the rest."

They had no more trouble with those two either, thought John, still feeling sick when the event recurred to his mind. One had died that evening, the other was not yet recovered. When he became captain he would treat the slaves as humanely as he could — when he became captain. And when that day came, would a greater day have preceded it? Would he be Mary's husband when he sailed? Else why sail at all? For Mary alone would he undertake the deprivations and dangers and discomforts of his present life, and she alone could reward him for them.

(To be continued.)